

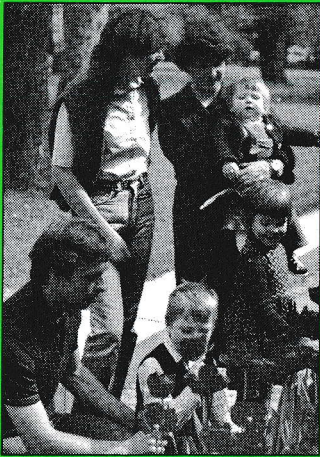
glasilo salezijanske družine

leto 1991

Salezijanski vestnik

številka

2

Fotografija: Mirko Anželj

SALEZIJANSKI VESTNIK 2/91
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Šnoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od
leta 1904. Po svetu izhaja v 39
izdajah in v 18 jezikih (letna
naklada je preko 10 milijonov
izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani salezijan-
ske družine. Izhaja štirikrat
letno. Obvešča o življenju sale-
zijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsa-
komur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki
nam pomaga pri kritju stroškov.

UREDNIK VAM

Veseli sem, da vas ponovno lahko nagovorim in vam posredujem novo številko Vestnika. Prinese naj vam veselje in pozdrave nas vseh, ki se po svojih močeh trudimo, da bi nas vse povezoval v veliko salezijansko družino.

Pred nami je Marijin mesec, mesec Marije Pomočnice, za vse nas razlog za posebno marijansko razpoloženje, ko bomo ob šmarnicah in sicer ob pobožnosti do Marije doživljali srečo, da smo njeni otroci in tako deležni njene pomoči in priprošnjega. Mesec maj je res salezijanski mesec, saj je ob prazniku Marije Pomočnice (24.) še godovni dan sv. Dominika Savia (6.), zavetnika mladine in sv. Marije Dominike Mazzarello (13.), soustanoviteljice sester hčera Marije Pomočnice. Pred nami so veliki svetniški vzorniki, ki naj bi jih posnemali v njihovi ljubezni do Marije. Don Bosko nam kliče: "Kdor sam od sebe naredi malo, naredi z Marijino pomočjo veliko."

V maju bomo sicer še posebej zbrani k molitvenemu dnevu za duhovne poklice (na Rakovniku v soboto 25. maja), vendar vas prav vse še posebej vabim, da bi veliko molili za duhovne poklice. Šolsko leto se nagiba h koncu, ko se mnogi mladi ljudje odločajo o svojem poklicu. Bog ve, če marsikomu ne marjka samo naša molitev in žrtev, pa se bo odločil za duhovni poklic. Potem pa vemo, da so potrebe Cerkve na Slovenskem neizmerno, kakor tudi drugod po svetu, zato ne more nihče, kdor hoče biti zares veren, brezbrizno stati ob strani. In seveda predvsem vemo, da novi duhovni poklici rastejo iz dejavnega krščanskega življenja družin in župnijskih občestev.

Menim, da vas ni treba opozarjati na posamezne rubrike v Vestniku, saj jih dobro poznate. Morda naj vas posebej opozorim le na prilogo, ki je posvečena sestram hčeram Marije Pomočnice. Bog naj jim nakloni mnogo dobrih poklicev, saj se jim odpirajo področja dela tako na široko, da bi bilo dela za desetkrat toliko sester, kot jih je sedaj. Opozorim pa naj na 5. junij, ko bo minilo 150 let od don Boskovega duhovniškega posvečenja. Vabim vas vse, da bi ta dan molili predvsem za vse duhovnike, da bi bili kot sv. Janez Bosko. Svetost duhovnikov je gotovo ena temeljnih prvin svetosti in apostolata Cerkve.

Iskrena zahvala za velikonočna voščila in za dobre želje, kakor tudi za "pirhe", ki ste jih namenili za vzdrževanje Vestnika. Ne morem drugače, kakor da rečem, da občudujem vašo velikodušnost. Bog naj vam bogato poplača!

Do naslednjega srečanja pozdrav in vse dobro!

Tone Ciglar

VEDNO NAPREJ

Četudi le bežno pogledamo v zgodovino, bomo odkrili previdnostno roko Njega, ki je nad nami, nas neskončno presega in se obenem v podobi krhkega človeka sklanja k nam. Marsikaj, kar je v zgodovini bilo, je minilo; sedanja izkušnja, v kateri se še nejasno prepletajo strah, veselje in negotovost, nas vzpodbuja k novemu upanju, novemu zagonu za dobro - ne iz lastne moči - ampak v moči milosti Vstalega in Njegove Matere, naše močne priprošnjice in pomočnice.

Sredi novembra lani smo hčere Marije Pomočnice v Rimu zaključile 19. vrhovni zbor, ki je imel za temo: Vzgoja deklet - prispevek hčera Marije Pomočnice k novi evangelizaciji. Zahtevna naloga v množici različnih miselnosti in kultur, problemov in pričevanj. Ko se, še posebno ob devetdesetletnici prihoda don Boskovih sinov v Slovenijo, danes oziramo na svojega Ustanovitelja, ponovno odkrivamo skrivnostno moč njegove učinkovitosti. Učil se je ob Jezusu, Dobrem Pastirju in njegov jeziki ljubezni, s katerim je nagovarjal posebno mlade, je postal razumljiv vsem.

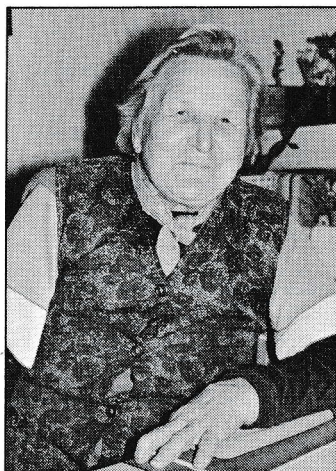
Hčere Marije Pomočnice po 19. vrhovnem zboru v obnovljeni zvestobi istovetnosti doživljamo poslanstvo, ki nam ga poverja Cerkev: želimo stopiti v svet kot žene, posvečene Bogu, da bi se darovale za druge, predvsem za mlade. Po vzoru Marije, matere in vzgojiteljice vsakega kristjana, skušamo kot skupnost razbirati božji načrt, ki ga ima z nami in po nas s svetom.

Drobna, četudi navidez nepomebna dejanja dobrote, jeziki ljubezni, ki vzbujajo upanje, oko, ki zna med tisoč napakami in slabostmi odkriti kal dobrega..., vse to so sredstva, po katerih človek vzgaja sam sebe in se obenem že daruje.

Kot del salezijanske družine se čutimo tesno povezane z vami vsemi in vas vabimo, da se nam pridružite - v svojih družinah, na delovnih mestih, kjer koli - v tem apostolatu dobrega, predvsem, kjer se da storiti kaj dobrega mladim, ki so najbolj potrebni pomoči koga, ki jih bo prav napotil v življenje in jim pri tem pomagal. Don Bosko, ko je ustanovil sotrudnike, je dobro vedel, da laik lahko pride tudi tja, kamor ne moreta duhovnik ali redovnica.

Prisrčno vas pozdravlja

s. Marjeta Sraka,
predstojnica vizitatorije.

SALEZIJANCI SE VRAČAJO?

"Cobelj Kristina, posestnica na Paričjaku št. 32 (občina Rihtarovci), proda in prepusti Jugoslovanski provinci salezijancev v Ljubljani, le-ta pa kupi in prevzame od prve zemljišča... Prodajalka dovoli... vknjižbo lastninske pravice za Jugoslovansko provinco družbe salezijancev v Ljubljani.

Paričjak - Ljubljana, dne 1. januarja 1932"

Tako je bilo v kupni pogodbi tistega davnega leta 1932 pri Kapeli, ko se je rodila nova salezijanska ustanova: Dom svetega Jožefa za bolne in onemogle sobrate. Tako kot za vse druge salezijanske ustanove pri nas velja tudi za to, kakor pravijo Hrvati: "Nekad bilo, sad se spominjalo!" Da, bilo je, pa ni več, ostaja le upanje, da bo spet tako. Kot je v Vestniku (Murska Sobota, 4. aprila 1991) novinar Š. Sobočan na str. 11 pod naslovom "salezijanci se vračajo" (zgoraj sem si sposodil njegov naslov) izrazil prepričanje, da bo v Veržejju (Marijaniče), v Murski Soboti (Martinišče) in pri Kapeli (Dom sv. Jožefa) zopet to, kar je bilo: salezijansko in po salezijancih v apostolski službi mladini teh krajev.

Res je, tudi od Kapele salezijanci nismo odšli, čeprav smo zapustili Dom sv. Jožefa, saj smo leta 1945 prevzeli župnijo sv.

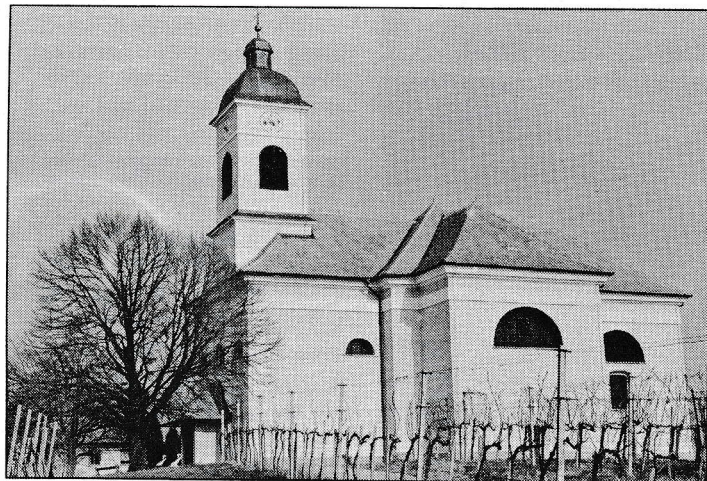
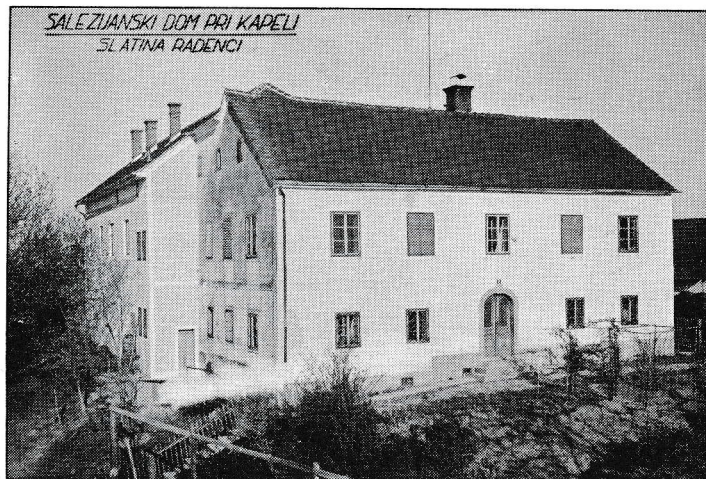
Magdalene, pod katero so spadali tudi Radenci, ki pa so od leta 1977 samostojna župnija z novo cerkvijo sv. Cirila in Metoda.

"Dovoljuje se Vam, da izvršite za bolnike in za stanovanje gospe Cobelj dela po načrtih, kateri so bili sem predloženi 12. tega meseca in ki se vračajo z aprobacijo" (dovoljenje inšpektorata v Ljubljani 15. maja 1935). Tako so prizidali nov krak k hiši, ki jo je prepustila salezijancem g. Kristina Cobelj.

Gospa Kristina Petek (stanuje v hiši nasproti Doma, ki je bila last grofice), pravi, da je bila to lepa hiša. Kaj bo sedaj s tem domom, ker ga obnavljajo? "Saj ne vemo, kaj bo. Ali bodo stanovanja ali pa bodo salezijanci nazaj vzeli. Nekaj se kuha, ne vemo pa, kaj bo še s tem." To bi pa bilo res nekaj, da bi vsaj eno stvar dobili nazaj urejeno (kot je bilo vzeto!): tako bi bilo vsaj povrnjeno kot "najemnina" za 40 let!

Gospa Kristina se še spominja, da so ljudje domu rekli kar klošter. "Tu so bili bolniki in dva duhovnika. Imeli pa so posestvo, svinjak, krave, tudi sadovnjak. Zaposlenega so imeli gospodarja, hlapca za krave, služkinjo in za delo na vrtu. Gospa Kristina so jim kuhali. Bili so dobra kuharica. Imam še sedaj recepte, ki so mi jih napisali. Tu, kjer je blok, je bil vrt, zelo velik. Vrt je bil poln vsega, saj jih je bilo v hiši precej."

Zgoraj je bila župnijska cerkev; župnijo so vodili škofijski duhovniki. V domu je bila kapela za salezijance. "Tu so imeli salezijanci mašo bolj zase. K šmarnicam pa smo hodili sem, posebej sosedje. Kapelica je bila v zadnjem delu; še kar precej velika." Posebej se spominja g. Vogrinčiča, ki je leta 1945 kot salezijanec prevzel vodstvo župnije. Potem g. Jagodica, ki je še leta 1961 kot bolnik-astmatik bival v

enem delu doma s sobratom pomočnikom Kuharjem.

Salezijanski zavod v bližnjem Veržeju je privabil tudi ljudi od Kapele, posebno ob praznikih. "Na romanje smo hodili za Marijo Pomočnico."

Kronika za leto 1938/39 pravi, da je zavod tako kot prej rabil "zdravljenju in okrevanju bolnih sobratov in gojencev, poučevanju verouka na javnih ljudskih šolah in vzdrževanju knjižnice in čitalnice za dečke". Torej širše poslanstvo doma kot le za bolnike. Malo naprej pa beremo: "Članov čitalnice je bilo 34. Spomladi je bilo zgrajeno zanje malo igrišče, nabavljeni balini, keglji in druge igre. Knjižnica se je povečala za približno 200 knjig in dobila nove omare za knjige. Čitalničarji so imeli med letom tri izlete: v Veržej, k Sv. Duhu in v Negrovo."

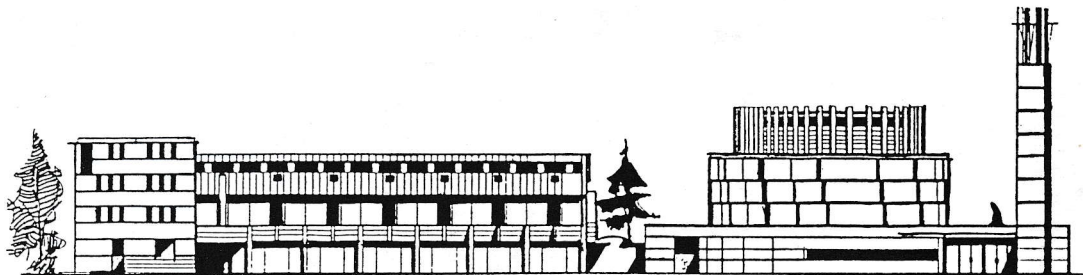
To leto so bili v domu trije sobratje: duhovnik in dva sobrata pomočnika in en aspirant. Med letom se je v domu zvrstilo 27 salezijancev, duhovnikov in drugih, ki so v domu bivali od 4 do 116 dni.

Zanimivo je, kar je zapisano med predajnimi pogoji v t. 3: "Ustanova. Na račun tega prodanega posestva se vzgaja v salezijanskem zavodu vedno dokler obstaja to posestvo po en fant za salezijanskega duhovnika. Fant naj bo iz kapelske župnije."

Nadaljevanje na strani 24

MARIBOR

SVETIŠČE SV. JANEZA BOSKA

Spoštovani sotrudniki, dragi don Boskovi prijatelji, gotovo že dalj časa pričakujete veselo novico, da smo v Mariboru pričeli z gradnjo don Boskovega svetišča. Končno vam lahko sporočimo, da je 4. februarja Skupščina občine Maribor sprejela zazidalni načrt za cerkev in s tem dala lokacijsko dovoljenje. To pa bo izdano šele takrat, ko bomo plačali okrog deset milijonov (deset tisoč starih milijard) raznih prispevkov. Vsota je velika. Zato računamo na vašo dobroto, saj sami veste, kaj taka gradnja v tako težkih časih pomeni.

Radi bi se vam zahvalili za vaše dosedanje velikodušne darove. Z našimi verniki se vas spominjamo v molitvi in vsako zadnjo nedeljo v mesecu darujemo za vas tudi sveto mašo. Zaupamo v božjo pomoč, v Marijo Pomočnico, še posebej pa v sv. Janeza Boska, ki je znal odpirati velikodušna srca za dobro mladih.

Načrti za gradnjo so v dokončni izdelavi. Želimo

si, da bi gradnja stekla vsaj že jeseni. Prosimo vas, da nam pomagata najti velikodušne ljudi in jih navdušite za don Boska. Mnogokje radi ob pogrebih namesto vencev darujejo za maše ali za nove cerkve. Te oblike pomoči smo bili tudi mi že deležni. Če bi želeli sožalne voščilnice, nam pišite, da vam jih pošljemo. Božja previdnost je tako zelo iznajdljiva in ne pozna meja.

Svoje darove za novo cerkev boste odslej lahko pošiljali tudi po splošni položnici na naš žiro račun z namenom nakazila: dar za cerkev. Naslov: Župnijski urad sv. Janeza Boska, Dragonijevega 6, 62000 Maribor, številka računa: 51800-620-00016 05 0261118-716/0. Za vsak, tudi najmanjši dar, se vam iskreno zahvaljujemo. Veseli pa bomo tudi vsakega vašega pisma, spodbude ali obiska.

Povezani v don Bosku vas lepo pozdravljamo!

Salezijanci v Mariboru

ITALIJA

SLUŽITI DOMOVINI Z VZGOJO MLADINE

Tak je naslov prispevka v italijanskem Vestniku, ki med drugim razgrne podatke, da v Italiji 400 fantov, ki so si, namesto da bi služili domovini z orožjem, izbrali, da ji bodo služili z vzgojo v salezijanskih ustanovah. Kakšen čudovit prispevek teh fantov k napredku domovine, ki so mnogi pripravljeni tudi pozneje še kakšno leto ostati kot prostovoljci, ki povsem zastoj pomagajo kot vzgojitelji v vzgojnih ustanovah. (BS, marec 1991)

KAMBODŽA

PRVI ZAVOD

Salezijanci so si pri svojem delu na različnih koncih sveta nabrali veliko izkušenj z delom za begunce. Tako so se letos, 1991, odločili, da v Kambodži odpro prvo svojo ustanovo, in

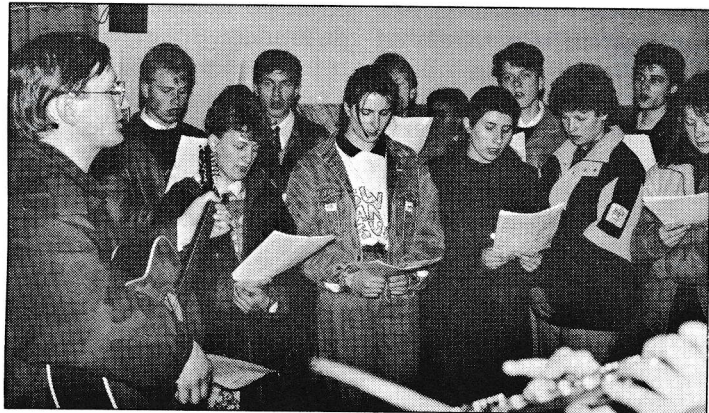
sicer tehnično šolo za begunce, ki so se lahko vrnili iz Tailandije. Večina od 350.000 beguncev je mlajših od 23 let, med njimi so številni mladostniki. Salezijanci bi radi pomagali predvsem tem, ki so ostali brez vsega. Tako bi radi prispevali k razvoju te preizkušane dežele. (Sicer pa smo salezijanci leta 1990 po svetu odprli 32 novih ustanov.) (BS, februar 1991)

RAKOVNIK

SALEZIJANSKI MISIJONSKI DAN

Rakovnik je bil v nedeljo 24. februarja 1991 mla-

dosten. K popoldanskemu slavlju zadnje nedelje je prihitelo blizu 300 veroukarjev - prijateljev misijonov iz župnij, kjer delujejo salezijanci in sestre hčere Marije Pomočnice. S pesmijo, molitvijo, izpovedmi in darovi so izpričali, da živo čutijo predvsem z otroki v misijonskih deželah, kjer mnogim ostaja le cesta, ker ne poznajo ne doma in ne ljudi, ki bi jih imeli radi. Ko bi bilo veliko takih otrok, ki bi svojo versko izobrazbo dopolnjevali z različnimi dejavnostmi, kjer vera zaživi v dejavni ljubezni do bližnjega - pa naj bo to doma, v lastnem okolju, župniji ali pa v misijonskih deželah.

TURIN

NOVI MISIJONARJI

7 oktobra 1990 je bila v baziliki Marije Pomočnice slovesnost podelitve misijonskih križev: to je bila že kar 120 skupina misijonarjev od tiste prve, ki jo je poslal don Bosko 1876. V tej skupini je bilo 20 misijonarjev. Don Boskovo misijonsko prizadevanje se nadaljuje z vedno novimi misijonarji, ki želijo na ta način evangelizirati današnji svet. (BS, januar 1991)

BREZMADEŽNA POMOČNICA NA ZAHODU

V 16. stol. je Marijino češčenje cvetelo posebno na Bavarskem. Marijo so razglasili za Pomočnico svoje verne dežele. Na zmaneniti Krumperjev kip so zapisali "Patrona Bavariae - Zavetnica Bavarske". Protestantizem je celo pripomogel k češčenju nje, ki je zmagovalka nad krivimi verami. Izročilo Cerkve izpoveduje, da je Pomočnica "slavna obramba Cerkve, ki je zatrla vsa krivoverstva" (prim. sv. Janez Bosko). Pomočnico kristjanov častijo v vseh cerkvah na Bavarskem.

V Passauu so postavili veličastno svetišče naše Pomočnice. Ko so vstopali v njeno cerkev, so vzklikali: "Maria hilf - Marija pomagaj!" Njen kip je oblikovan po sliki mojstra Luka Cranacha. Marijini častilci so povezani v nadbratovščino Pomočnice, ki jo je 1627 potrdil papež Urban VIII. V seznamih, ki obsegajo pet zajetnih knjig, so znana imena vladarjev, kardinalov, škofov, redovnih skupnosti in neštetihi odličnih vernikov.

Ko je bila leta 1648 končana tridesetletna vojna, so po zaobljubi zgradili cerkev v čast brezmadežni Pomočnici v Innsbrucku, kjer hranijo izvirno Cranachovo podobo Pomočnice. Po njej je Leopold Layer upodobil brezjansko Marijo Pomagaj. Češčenje se je v innsbruški nadškofiji tako razcvetelo, da je nad 70 cerkva posvečenih Mariji Pomočnici.

Iz Münchna se je pobožnost Marije Pomočnice širila po Zahodu, posebno po Franciji, Španiji in Italiji. Iz Innsbrucka je šlo gibanje v nemška mesta do Rena in tudi v slovenske kraje, ki so bili pod Avstrijo.

Čas okrog leta 1858 je vplival na sekularizacijo, to je na preobrazbo družbenega življenja in cerkvenega vpliva v posvetni značaj (K. Marx, F. Engels, S. Mill, Ch. Darwin, R. Wagner...). Omenjeni ljudje so oblikovali ideologijo, ki je bila v modi do našega časa: Človek nima božjega počela, temveč je živalskega izvora. Njegova svoboda je odsotnost zakonitega reda. Ker je brez duše, je neločljiv del kozmične materije. Vere, ki je slepilo, ne potrebuje. Tistega pomembnega 1858. leta je pod Pireneji obiskala francosko naselje Lurd brezmadežna Devica. Dejstva so rastla iz evangelijske

molitvenosti in spokornosti. Nenehno prinašajo sadove resne duhovne prenovne in verske poglobitve - nove evangelizacije. Brezmadežna Pomočnica je po sklepu božje previdnosti pred 133 leti posegla v življenje Cerkve in našega časa.

Protestantski pisatelj Walter Nigg piše, kako Marijina obiskovanja na Zahodu (v Franciji, Portugalski, Belgiji, Irski) dokazujejo, da je praktični materializem, porabništvo in uživaštvo, mogoče premagati s pokoro in molitvijo. Kristus je začel oznanjati blagovest: "Spreobrnite se in verujte evangelijski" (Mr 1, 15). Bolj kot samo spremembo mišljenja odstiramo v teh besedah osnovno misel, ki je v svetem pismu najpomembnejša: preusmeritev in brezpogojno vrnitev k Bogu zaveze. Prihod božjega kraljestva zahteva spreobrnitev. Bog se razodeva v zgodovinski drami, pri kateri kristjani z evangelijskim življenjem dejavno sodelujemo, da bomo Kristusovi sodelavci pri njegovem odrešilnem delu. Kjer je vsebina razodetja molitev s pokoro, tam je nadnaravno dogajanje resnično.

Paul Claudel, francoski pisatelj in veliki kristjan, trdi, da lurško dejstvo povezuje srednji vek z njegovo trdno vernostjo ter naše stoletje, ki je verjelo bolj v napredek in tehniko. Lurška dogajanja pričajo za bivanje vseмогоčnega in dobrotnega Boga. Odkriva jo duhovni svet lepote.

Janez Jenko

NOVI PRIČEVALCI ZA KRISTUSA

V najlepših letnih časih se po naši deželi vrstijo birme. V župnijah so to prvovrstni krščanski - binkoštni dogodki, ki jih žal prepogosto zasenčijo skrbi drugotnega pomena. Neki študent je naredil raziskavo med birmanci in ugotovil, da si le izjemno kakšen birmanec zaželi, "da bo kaj dobil".

Pričakovanja birmancev so povsem drugačna in krščanskemu občestvu, zlasti staršem in botrom, izprašujejo vest.

Neka birmanka pravi, da se doma zelo redko pogovarjajo o osebnih stvareh, da v družini ni skupne molitve in da ne obiskujejo nedeljske maše. Želi, da bi smela iti na duhovni vikend k skupni pripravi na birmo, a meni, da ji starši tega ne bodo dovolili. V času priprave na birmo od svojih staršev pričakuje, da bi se z njo pogovarjali in je ne kregali, topli in "bili grozni". Neki drug birmanec od staršev pričakuje, da se bodo v času priprave na birmo zanj zanimali in doma več molili. "Pričakujem, da bi začeli bolj spoštovati Boga, ali da ga vsaj ne bi sramotili, če ga ne poznajo (ata) in da bi več hodili k maši (mama)." Ta pričakovanja so znamenja krščanske zrelosti.

1. RAST V OSEBNI VERI

Sveta birma je drugi zakrament uvajanja v krščanstvo. V prvih stoletjih so birmovali takoj po krstu. Birma je potrdila kristjanovo včlenjeje v cerkveno skupnost in ga pripravila na evharistijo. Tako zaporedje vseh treh zakramentov je popolnoma ohranjeno v katoliški Cerkvi pri uvajanju odraslih v krščanstvo in v izročilu vzhodne Cerkve.

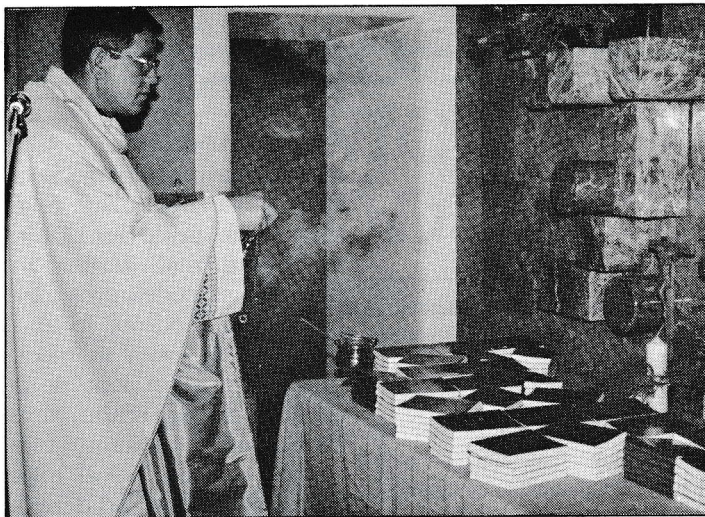
Birmanci se s katehezo v skupnosti pripravljajo na obnovitev svojih krstnih obljub in tako rastejo v osebni veri. Po skupinah poglobljajo izkušnjo, kaj pomeni živeti v Cerkvi. Vsakega birmanca tudi tokrat spremlja boter in cerkveno občestvo. Če je mogoče, naj bo to njegov krstni boter ali botra.

2. VIDNO ZNAMENJE MAZILJENJA S SV. DUHOM

Redni birmovalec je škof ali posebni pooblaščenec. Birmovalec razprostre roke in moli, naj pride Sveti Duh, ki je prešinjal Jezusa in birmancem podeli svoje darove: duha modrosti in umnosti, duha sveta in moči, duha vednosti in pobožnosti ter duha božjega srahu. Nato birmovalec vsakemu birmancu posebej položi roko na glavo in mu pri tem s sveto krizmo mazili čelo ter izgovarja besede: "I., sprejmi potrditev - dar Svetega Duha." To je bistveni del zakramenta, ki krščenca zedinj s Kristusom, kajti besedi "Kristus" in "Kristjan" pomenita "maziljenec". Birmanec je postal maziljenec, Bogu posvečena oseba. Prejel je neizbrisno znamenje - pečat Svetega Duha. Krizma, s katero so maziljeni kristjani, duhovniki in kralji, je sveto olje - podoba tistega, ki je mazilil Jezusa. Ne ljudje, temveč nebeški Oče je izlil nadenj Svetega Duha. To posvečenje birmanca utrjuje v krstnem dostojanstvu in skupnem duhovništvu, ki je združeno s poslanstvom preroka, kralja in duhovnika. Svoje poslanstvo urešničuje s prejemanjem zakramentov, z molitvijo in zahvaljevanjem, s pričevanjem svetega življenja in dejavne ljubezni. Deležen je misijonarskega poslanstva celotne Cerkve. To so lastnosti apostolata laikov v svetu.

ASS

"Samo vera nam omogoča, da se prav lotimo vzgoje in jo tudi uspešno končamo." sv. J. Bosko

LJUBITE ME ŠE NAPREJ

Bilo je 30. januarja letos. V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku se nas je zbralo lepo število salezijancev. Najprej smo v tihoti zrlili obličje Njega, ki vedno preseneča. Zatem se je začelo dolgo, lepo navdihujoče bogoslužje, med katerim je vsak sobrat prejel prenovljene salezijanske konstitucije v slovenskem prevodu.

Jože, Janez, Anton,... prejmi pravilo življenja," je več kot stokrat odmevalo od don Boskovega oltarja. In poklicani je stisnil k sebi drobno, a bogato knjižico konstitucij. V njej je poleg uvoda 196 dobro izbrušenih, predvsem pa z Duhom prepojenih členov temeljnega smerokaza ter 202 člena natančnejših napotil don Boskovim duhovnim sinovom.

V tretjem delu te salezijanske knjige zaveze so najlepši don Boskovi spisi. Iz teh spisov, diha eno samo sporočilo, kar pove že grb na naslovni strani: daj mi duše, drugo vzemi! To pomeni: misli samo na zemeljsko in večno srečo mladine, drugo naj te ne vznemirja.

Vsak salezijanec se je bližal don Bosku z veliko

odgovornostjo. "Če ste me ljubili v preteklosti," je sv. Janez Bosko zapisal v svoji oporoki, "me ljubite še naprej z natančnim izvrševanjem naših pravil!" Kakor je nekoč rekel svojim prvim misijonarjem, tako je tega dne govoril tudi slovenskim salezijancem: "Don Bosko gre z vami. Vedite, Bogu sem obljubil, da bom do zadnjega diha živel za svoje uboge fante."

In don Bosko je tega dne v prazničnem Marijinem svetišču spregovoril z Božjo besedo: "Kar ste se od mene naučili, prejeli, slišali in videli, to delajte. In Bog miru bo z vami" (Flp 4, 9).

Zato je sledila goreča prošnja in iskrena zahvala. Usta vseh don Boskovih sinov so prepevala: "O don Bosko v zarji slave, daj slabotnim pomoči, da sledimo ti v višave, zvesti vsi do konca dni."

Tistega dne so se v srcih navzočih utrnila nova spoznanja in nov ogenj. Večletno prizadevanje za vsestransko duhovno prenovu je dobilo svojo krono. Don Boskovi sinovi nismo le potrdili svoje zaveze z Bogom, marveč tudi z mladimi. Prihodnost bo pokazala, kako je bil potreben in kako je bil blagoslovljen ta dan. Vsak mlad človek pa je lahko prepričan, da nekdo moli in utripa zanj. Če tega še ne sliši, naj išče. Sicer pa bomo marsikaj razumeli šele pozneje. Tudi večnost, kjer prav vse mlade pričakuje don Bosko, ni proč od nas...

S. H.

MISIJON V RADENCIAH - ORATORIJ

Za prvi misijon v Radencih lahko rečem: lepo je bilo! To pa zato, ker smo se otroci-šolarji devet dni dan za dnem zbirali v oratorij. Postali smo prijatelji. Skupaj smo stopili na pot s priponkami na prsih in s srčki (osebni izkaznicami) okrog vratu. Marsikaj smo se naučili.

Naš program naj bi se začel ob treh popoldne, pa je bilo župnijsko dvorišče polno že kako uro prej. Dvorišče in okolico cerkve smo napolnili z igro, veseljem, smehom in prijateljstvom, ob koncu programa pa z igrami brez meja.

V novi cerkvi sv. Cirila in Metoda smo utrjevali prijateljstvo z Jezusom in Marijo: s kratko molitvijo, z mislijo za dober dan, ob življenju don Boskovega fanta Mihca Magoneja in navdušeno pesmijo mladih grl.

V župnijskih učilnicah smo po interesnih skupinah preizkušali svoje sposobnosti v risanju, slikanju, barvanju, lepljenju, raznih ročnih delih in podobno. Izdelki so dokazali, da zmoremo marsikaj, če le hočemo.

Razgibano življenje v oratoriju nam je v želodce priklicalo lakoto. Požrtvovalne gospodinje iz vseh krajev župnije so poskrbele, da smo se nasitili. Malica nam je zelo teknila, a vse-

eno nas več kot 150 otrok-šolarjev ni uspelo pospraviti vsega peciva in piškotov, ki so nam ga pripravile te dobre faranke.

O marsičem bi lahko govorili, a vsega, kar smo doživljali, ni mogoče zapisati. Sklepno nedeljsko popoldne je prekmalu minilo. Zakaj je že konec misijona, konec oratorija? Obljubili smo si, da z oratorijem nadaljujemo, čim prej!

Pikapolonice (predšolski), čebelice, metuljčki, vrtnice, lučke, zvončki, srčki (od 1. do 6. razreda) in viharniki (7. in 8. razred), z

voditelji in "tetami", vsi smo resnično postali to, kar smo dan za dnem prepevali:

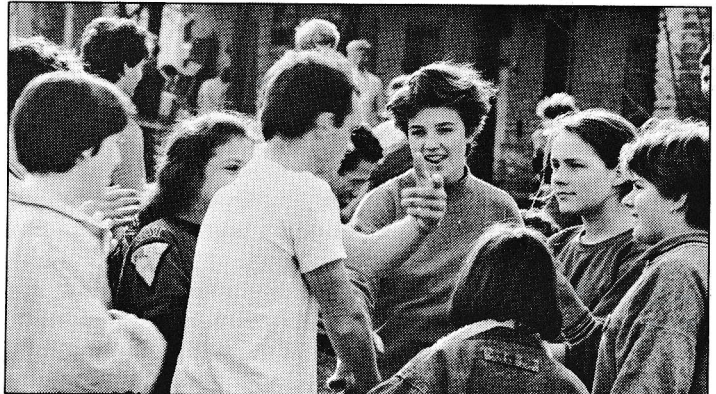
*"Srca, tri srca, tri srca -
usi samo ena smo duša.
Moje in tvoje in božje -
eno je samo zdaj srce!"*

Janez in Rudi

ZAHVALA OTROK OB SKLEPU MISIJONA

"Lepi dnevi oratorija so za nas mlade prehitro minili. Spomin nanje pa bo še dolgo ostal, saj smo v tem času doživljali veliko duhovnosti, prijateljstva in medsebojne ljubezni, za kar smo v vsakdanjem življenju zaradi vse večje naglice in prezaposlenosti svojih staršev večkrat prikrajšani. Za prijetne skupno preživete dni, zlasti pa za doseženo spoznanje, da lahko rasteemo le, če imamo ob sebi koga, ki nas ima rad, se misijonarju Janezu in Rudiju ter Kati iskreno zahvaljujemo. Želimo si, da to naše prvo srečanje v oratoriju ne bi ostalo zadnje."

Udeleženci oratorija

RAZPIHOVALCI TLEČEGA STENJA

Mladi pripravljajo birmance na prejem darov Svetega Duha.

Birma - kaj je v ospredju: izbira botrov, tekanje za darili, kakšno obleko bi imeli, kdo bo birmoval? Vprašanja, ki niso najpomembnejša, pa so najbolj pogostna ob birmi! Birma pa je dogodek, ko birmancipostanejo kristjani z uso odgovornostjo.

Kot namig na birmo lahko slišimo v Jezusovih besedah apostolu Petru, da naj takrat, ko bo v moči božjega Duha sam doumel velikonočno skrivnost in božje kraljestvo, potrdi tudi brate v veri. To se uresničuje tudi danes, ne le po namestnikih

apostolov, ampak v veliki meri tudi po sodelovanju mladih, ki so že prejeli darove Svetega Duha in jih hočejo posredovati drugim kot bogastvo svojega življenja. Imenujmo jih kar voditelji birmanskih skupin. Le-ti so navadno jedro župnijske skupnosti. Tako je že

v mnogih župnijah.

V župniji Cerknica so birmanske skupine že v drugi generaciji preizkušena praksa. O delu voditeljev birmanskih skupin so nam spregovorili predstavniki tistih, ki so se že tako pripravljali na svojo birmo, sedaj pa sami to zelo uspešno posredujejo vedno novim birmancem.

PRIPRAVA NA VODENJE BIRMANSKIH SKUPIN

Snov za pripravo na birmo okvirno določi župnik. Na začetku so predvsem teme iz Svetega pisma, pozneje pa iz vsakdanjega življenja: prijateljstvo, skupina, vera... To je vsebinski osnutek. Voditelji dobimo naslove tem in liste, ki jih dobijo birmanci. Nato se pripravljamo z voditeljem; skupino navadno vodita dva. To je neposredna priprava, posredno pa se pripravljamo z duhovnimi vajami v Stični in na Uskovniškem tednu (Primož).

Moja osebna priprava na srečanje navadno poteka s pomočjo Svetega pisma, Ognjišča, Družine, pa tudi preko priprave, ki jo predloži župnik (Andreja).

Voditelji se sestajamo samo občasno, da se z župnikom pogovorimo o delu, o problemih ter o naslednjih temah. Gotovo pa srečanje zahteva, da se nanj osebno pripraviš, saj birmanci takoj opazijo, če ti ne gre preveč gladko (Marta).

ZAKAJ TAK NAČIN PRIPRAVE?

Meniva, da je to najboljši način priprave. Učenje je veliko lažje in prijetnejše. Birmancev ni strah, da se morajo učiti za birmo kakor v šoli za kako dodatno kontrolno nalogo. Postajajo bolj samostojni in ustvarjalni: sami ustvarjajo besedila, rišejo plakate... To birmancem ugaja, saj se je že velikokrat zgodilo, da sploh niso hoteli iti domov. To naju zelo veseli, kajti to pomeni, da želijo biti skupaj, hočejo biti skupnost (Ksenija in Patricija).

SKUPINA, KI SI PRIZADEVA

Tak način dela zahteva prizadevanje vsakega birmanca, zato je z druge strani zelo pomembno, da kot voditelj ne izstopaš. V skupini naj ne bi bil kot "glavni", ker s tem ne daš dovolj možnosti, da ustvarjajo birmanci sami. Pomembno je, da pri vsakem srečanju molimo, da se za hipec zberemo, kar nas umiri za redno delo (Primož). Program vsakega srečanja je odvidsen od voditeljev, ki upoštevata skupino. Program sestaviva skupaj z birmanci, da je sestavljen po njihovih željah. Vendar pa velja pravilo: najprej delo, potem sproščenost. Na začetku delamo resno, preučujemo snov, ki nam jo je župnik pripravil za to srečanje,

pišemo uvode v mašo, prošnje, zahvale, molitve, ki jih včasih uporabimo namesto očenaša ali zdravamarije. To resno delo traja približno eno šolsko uro. Ostali čas porabimo za igre in sprostitve (Ksenija in Patricija).

Birmanci pripovedujejo o šoli, o raznih dogodivščinah, pripovedujejo šale... Ne bi mogla ločiti resnega in veselega srečanja (Marta).

K temu pripomore to, da so srečanja vsakih 14 dni ob petkih in je v vsaki skupini po 7 do 8 birmancev (Maruša).

Lahko bi rekli, da so trije sestavni deli srečanj: pogovor o temi, priprava na mašo in veseli del. Porazdelitev pa je odvisna od razpoloženja v skupini. Ne sme pa se ti zgoditi, da sam ne bi vedel, kaj bi delal (Primož). Mislim, da je temeljno pri vsaki skupini, da gradimo na prijateljstvu. Ni toliko pomembno, ali bomo predelali vso načrtano snov, ampak da ustvarimo trdno prijateljsko skupino, ki bo ostala skupaj tudi po birmi (Andreja).

Po birmi se skupine srečujejo poredkeje kot prijateljske skupine. Srečanja so bolj družabna (Marta). Glavni cilj teh skupin je poskus, kako bi zmanjšali število mladih, ki po birmi prekinejo svoj stik z župnijo in cerkvijo. Tudi jaz sem se pripravljaj na birmo v skupini mladih in mislim, da me je to približalo dejavnostim v župniji, kar pa je

za take mlade najpomembnejše, da preko tega ohranjajo vero (Primož).

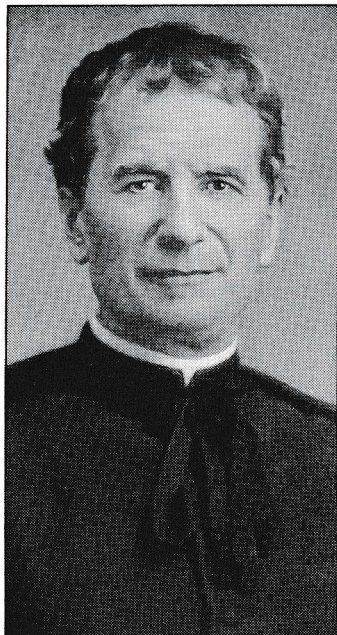
KAJ BOM PA JAZ IMEL OD TEGA?

Ko se pripravljaj na srečanje z birmanci, sem prisiljena, da poiščem odgovore na vprašanja, ki tudi mene zanimajo. Tudi Sveto pismo moram vzeti večkrat v roke. Poleg tega pa moram reči, da so birmanci zelo zanimivi in nepredvidljivi. Delo z njimi je po eni strani naporno, po drugi strani pa polno presenečenj in novih spoznanj (Marta). Vodenje birmanskih skupin mi da zelo veliko. Zelo je zanimivo, ker je vsaka generacija čisto nekaj drugega in vrstijo se drugačni problemi (Primož).

Birmanska skupina nama zelo pomaga pri dozorevanju. Spoznavava njihove osebnosti, njihovo veselje, želost, dobroto, razum, včasih tudi zlobo. Ob njih se učiva novih spoznanj, ki nama bodo koristila v nadaljnjem življenju. Nikakor ne bi hoteli, da bi bili prikrajšani za vse to (Ksenija in Patricija).

Že sama sem bila deležna take priprave na birmo. Komaj sem čakala petek. V skupini sem našla mnogo novih prijateljev. Vedno sem se sprostila in odlično počutila. Tudi pisanje mi ni bilo odveč, še najrajši pa sem imela risanje plakatov (Maruša).

pripravil Franček

PROSIL SEM ZA MOČ BESEDE

5. junija letos bomo obhajali 150-letnico don Boskovega duhovniškega posvečenja. V njegovih spominih beremo: "Posvečen sem bil v soboto pred sveto Trojico, 5. junija 1841. Posvetil me je nadškof Alojzij Fransoni v škofjski palači. V domači župniji, kjer že več let ni bilo nove maše, so me željno pričakovali. Toda jaz sem prvo daritev rajši opravil brez hrupa v Turinu. Lahko rečem, da je bil to najlepši dan mojega življenja."

Z di se mi, da je Gospod uslišal mojo ponižno prošnjo." Tako je zapisal don Bosko; mislil je na gorečo prošnjo svoje prve maše: "Jaz sem goreče prosil za moč besede, da bi mogel delati za blagor duš."

Pred tem je napravil devet sklepov in jih zapisal, zavedajoč se, da duhovnik "ne gre sam v nebesa in ne v pekel". S seboj vodi ljudi, ki jih je ali dvigoval ali potapljal.

Ti njegovi sklepi so odločni, četudi je srce skrajno čuteče: "Glede uporabe časa bom neizprosno strog. Za zveličanje duš bom rad delal, trpel in se poniževal v vsem in povsod."

Ko beriramo njegove sklepe, se pred našimi očmi zarisuje podoba gibčnega, odločnega, doslednega in dobrohotnega moža, ki ga žeja po sreči vseh ljudi.

Poznejše njegovo življenje je to pokazalo: ko stopa po turinskih ulicah, ko se pogovarja s fanti, ko stoji na kraljevem dvoru ali v papeževi palači, ponavlja: "Don Bosko je duhovnik vedno in povsod!" Zanj ni ne počitka ne predavanja udobju. Nikogar ne žali in vedno pove resnico: kralju in papežu, mlademu fantu in angleškemu lordu.

Ta jubilej bi zato veljalo resneje obhajati. Človeštvo in Cerkev iščeta novih oblik za ohranjanje človeškega dostojanstva. Sveti oče Janez Pavel II. nenehno poudarja, da je treba Evropi vrniti dušo in svetu znova oznaniti evangelij. Če sledimo don Bosku, bomo našli tudi pravi način za dosego tega cilja.

1. Don Bosko se je kot duhovnik imel za služabnika odrešenja, za prijatelja

vseh ljudi. Čutil se je dolžnika vsem ljudem. Zato si je vzel za zgled sv. Fančiška Saleškega: postati vsem vse. "Z zaupanjem dosežeš vse," je pozneje zapisal iz Rima. "Vem, zakaj me imate tako radi," je rekel fantom. "Vi čutite, da vas hočem vse videti srečne tukaj in v večnosti." Kamor ni mogel sam, od tam so ljudje prihajali k njemu.

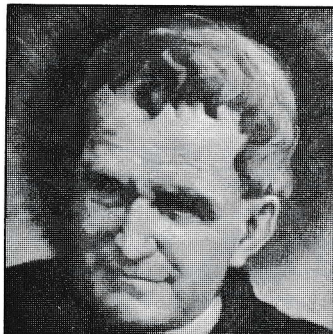
2. Don Bosko si je od Boga izprosil moč besede. Beseda pa razsvetljuje, ogreva, ozdravlja, daje pogum za boj z vsem hudim. Tako je njegova beseda klicala ene k spreobrnjenju, druge k svetosti, tretje k pogumu in zopet druge k zdravju.

Ko se je pripravljal na duhovniško posvečenje, je posebej premišljeval besede psalmista:

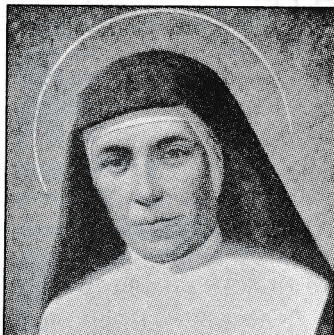
Nadaljevanje na strani 23

"Našo družbo je navdihovala Devica Marija in ji je še naprej Učiteljica in Mati. Zato smo redovniška družina, ki je vsa Marijina" (K HMP 4).

"Po daru Svetega Duha in po neposrednem Marijinem posegu je sv. Janez Bosko ustanovil našo družbo kot odrešenjski odgovor na globoka pričakovanja deklet. Izročil ji je duhovno dediščino, ki se navdihuje ob ljubezni Kristusa, dobrega Pastirja, in ji vnisil močno misijonsko spodbudo" (K HMP 1).

"Marija Dominika Mazzarello je s prvimi sestrami v ustvarjalni zvestobi živela po Ustanoviteljevem načrtu in postala mati in soustanoviteljica družbe" (K HMP 2).

SESTRE SALEZIJANKE

Družba hčera Marije Pomočnice (HMP) danes šteje 16.562 sester in 490 novink, ki žive in delujejo v 1511 hišah; organizirane so v 77 inšpektorijah in vizitatorijah, in sicer v 71-ih državah sveta.

Kakšna sreča, biti hčerka Marije Pomočnice!

Prvim hčeram Marije Pomočnice so se kmalu pridružila tudi prva slovenska dekleta. Njihov pogum in velikodušnost sta obrodila trajne sadove. Leta 1936 so se nekatere teh istih deklet vrnila kot redovnice - hčere Marije Pomočnice. Z navdušenjem so začele svoje apostolsko delo med slovensko mladino, posebno med dekleti.

Druga svetovana vojna je njihovo komaj dobro začeto delo pri nas za več let skoraj popolnoma onemogočila, vendarle pa ga ni uničila. Drevo družbe se pri nas spet širi in razcveta.

Sestre, ki so stare sedem ali celo osem desetletij, se s hvaležnostjo ozirajo na prehojeno pot, vedoč, da je vsak trenutek božji dar; tiste, ki se v polni življenjski moči trudijo na različne načine uresničevati don Boskov "daj mi duše, drugo vzemi", črpajo iz don Boskove duhovne dediščine in skušajo odgovoriti na potrebe današnje mladine; najmlajše, ki komaj začenjajo svojo pot posvetitve Bogu za druge, z mladostno vedrino gledajo na Ustanovitelja, na svoje predhodnice in se trudijo, da bi dale svoj izviren delež poslanstvu sester v našem času. Njim sledijo novinke in kanidatinje-dekleta, ki so zaslišale božji klic in so se mu odzvale.

ODLOČITEV ZA POKLIC

- S. Jelena, vi ste predstojnica v vzgojni hiši, kjer dekleta skupaj z vami in ob vas odkrivajo poklic sestre hčere Marije Pomočnice in se nanj pripravljajo. Kako dekleta doživljajo življenje v redovni skupnosti?

Družba je božja zamisel in vsaka oseba v njej je od Boga osebno nagovorjena in poklicana. Naša naloga je, da tem dekletom pomagamo božji klic razbrati in nanj čim bolj zavzeto odgovoriti. Sicer pa naj povedo dekleta sama.

- Pripravljate se na poklic redovnice. Nekateri ste vstopile takoj po osemletki, druge pozneje. Kaj menite, kdaj se je treba odločiti za redovni poklic?

Za redovni poklic ni pomembno, koliko si star, pač pa, da se odzoveš božjemu klicu, ko ga začutiš in veš, da je to res tvoja življenjska pot (Mateja).

Za redovni poklic se je najbolje odločiti takrat, ko v globini svojega srca najmočneje čutiš, da te Gospod kliče. Jaz sem se za to odločila med srednjo šolo (Metka).

K sestram sem vstopila po končani srednji šoli. Gospod ne kliče vsakega ob istem času, ampak takrat, ko ve, da je kdo res zmožen narediti ta korak. Vsekakor menim, da se je treba božjemu klicu odzvati čim prej, ko ga zaslišiš, ker če odlašiš, je vedno težje in božji klic v tebi lahko zamre (Anka).

Bog ima z vsakim človekom svoj načrt in kliče, kogar hoče, kadar hoče in kakor hoče. Vsak naj mu odgovori takrat, ko zasliši njegov klic (Cvetka).

Bog daje vsakemu človeku potrebno milost, da more spoznati svojo življenjsko pot - tudi pot redovne posvetitve. Vstopila sem, ko sem bila že v službi, in mislim, da niso toliko pomembna leta, ampak iskrena pripravljenost slediti božjim načrtom (Marija).

- Kako vas v srednji šoli sprejemajo dijaki in profesorji, ki vedo za vašo odločitev?

Dijaki, ki vedo za mojo odločitev, me sprejemajo povsem normalno, mi ne nasprotujejo. Nekaterim se ob moji odločitvi zastavljajo razna vprašanja in o tem se z njimi lahko odkrito pogovarjam (Lucija).

- Del dneva preživite v šoli, drugi del v skupnosti sester. Kaj ti pomeni neposreden vsakdanji stik s sestrami?

V stiku s sestrami vsak dan bolj spoznavam njihovega duha in delo, ki bo nekoč postalo tudi moje. Obenem je življenje z njimi zame velika spodbuda za osebno duhovno rast na poti hoje za Jezusom (Metka).

- Nekateri izmed vas ste postulantinje. Kaj je to postulat?

Postulat je druga stopnja priprave na poklic redovnice hčere Marije Pomočnice (prva stopnja ja čas splošnega preverjanja, ki traja najmanj eno leto) in neposredna priprava na noviciat. Traja deset mesecev. Glavni namen je poglobitev božjega klica. Zato v tem času ne obiskujemo zunanjih šol, ampak spoznavamo duhovnost naše družbe. Obenem se dejavno vključujemo v apostolsko življenje skupnosti (Irena).

ODLOČITEV V NOVICIATU

- 5. avgusta lani ste postale novinke. Kaj pomeni obdobje noviciata v Družbi hčera Marije Pomočnice?

Noviciat je doba pravega uvajanja v redovno življenje, v življenje evangelija po pravih družbe. Traja dve leti in v tem času se tako rekoč postavljajo temelji salezijanskemu poklicu; študiramo pravila družbe in si jih skušamo življenjsko osvojiti. Pod vodstvom magistre se že vključujemo tudi v neposredno delo z mladimi po župnijah, v oratorijih, po tudi doma, kjer imamo internat za revne deklice (s. Mimica).

- Čas noviciata preživljate v Rimu v mednarodnem noviciatu. Kako doživljate družbo v njeni svetovni razsežnosti?

V noviciatu nas je letos 13 novink šestih narodnosti. Različne kulture, različne navade, a vse to nas ne oddaljuje, ampak bogati in zbližuje. Močno čutimo, kako imamo pred seboj isti cilj, kako je naša družba kot velika družina - različna v različnih okoljih, kulturah, potrebah in enotna v duhu. Tu smo blizu naše matere hiše in imamo možnost pogostnih stikov s predstojnicami, kar v nas krepi čut pripadnosti družbi (s. Marija).

- Zakaj ste ob odločitvi za redovni poklic izbrale prav Družbo hčera Marije Pomočnice?

Že kot otrok sem čutila željo, da bi pomagala otrokom in mladim, ki nimajo nikogar, ki bi jim dal potrebnega za srečno življenje. Ko sem začela hoditi na duhovne vaje na Bled k sestram hčeram Marije Pomočnice, sem počasi začela odkrivati, da bi tu bilo mogoče najti to, kar sem si želela. Začela sem spoznavati tudi drugi vidik redovnega poklica - posvetitev Jezusu. Razumela sem, da mora on postati središče mojega življenja, da bom potem lahko zares v pomoč mladim, ki me čakajo (s. Mojca).

- Pripravljate se, da boste vse življenje delile z mladimi, da bi jih vodile h Kristusu. To poslanstvo zahteva duhovno zrele osebnosti. Kaj vam pri tej osebni rasti najbolj pomaga?

Naš prvi in glavni učitelj je vedno Kristus. Po molitvi, poslušanju in premišljevanju božje besede, po zakramentih, se trudimo, da bi mu bile vsak dan bolj podobne. Pri naši človeški in duhovni rasti ima posebno in nenadomestljivo vlogo vodstvo magistre; pogost, odkrit in zaupen pogovor o vsem, kar nam pomaga ali nas ovira na poti hoje za Kristusom. Pomembno vlogo ima tudi skupnost, v kateri živimo, vsak dan bogata predavanja, prve apostolske izkušnje... Pomagate nam tudi vsi, ki za nas molite in se za nas darujete (s. Ljudmila).

V PASTORALNEM DELU

- 5. avgusta lani si postala sestra. Lahko poveš kaj o svojih prvih izkušnjah redovnice-vzgojiteljice?

Res, nabiram si prve izkušnje vzgojnega dela pri verouku, pevskih vajah, liturgični animaciji v župniji, igri z otroki. Vidim, da otroci in mladi (npr. vrstniki na fakulteti) ne potrebujejo zgolj naše strokovne pripravljenosti, ki je seveda tudi potrebna, ampak to, da jih zares sprejemamo, jih imamo rade takšne, kot so. Poklicane smo, da jim s svojim življenjem oznanjamo, da jih Bog ljubi in sprejema v vsej polnosti (s. Irena B.).

- Veliko naših sester se skoraj vsak dan srečuje z otroki in mladimi pri katehezi, v oratoriju, pri duhovnih vajah. Kako pri veroučnih urah uresničuješ don Boskovo geslo "Daj mi duše, drugo vzemi", ki je srčika naše apostolske duhovnosti?

Vsaka veroučna ura je zame dar in priložnost, da grem do bistva našega poslanstva - voditi duše k Bogu. Ko stopim pred otroke, me vedno prevzame veselje, obenem pa tudi skrb, ali bom zmogla biti zanje znamenje božje ljubezni. Pri veroučnih urah skušam ustvarjati ozračje odprtosti, veselja in prijateljstva, ki otrokom pomaga do prisrčnosti z Bogom, od mene pa večkrat zahteva "drugo vzemi". Trudim se, da bi imela vedno živo pred očmi, da je Bog tisti, ki vodi pot vsakega otroka, zato skušam sprejemati vsakogar s spoštovanjem, z dobroto in optimizmom (s. Ivanka Z.).

- V Dravljah ob nedeljskih popoldnevih zbirate otroke, ki bi sicer ostali na cestah, podobno kot je delal don Bosko. Kaj jim skušate dati v tem času in kako se odzivajo na vaše vabilo?

Predvsem se trudimo, da bi preko tako imenovanega nedeljskega tabora našim otrokom s ceste, pa tudi drugim, ki so sicer ob nedeljskih popoldnevih prepuščeni sami sebi, omogočile, da preživijo ta čas v

Oče nas kliče, da bi v večji polnosti živele svoj krst in nas posvečuje z darom Svetega Duha. Združene v skupnosti se z javno zaobljubo zavežemo, da bomo hodile za čistim, ubogim in pokornim Kristusom in bomo popolnoma na razpolago njegovemu odrešenjskemu poslanstvu (K MHP 5).

Don Bosko je hotel, da bi bile živ spomenik njegove hvaležnosti Mariji Pomočnici in želi, naj bomo njegova zahvala, ki se nadaljuje skozi čas. Čutimo, da je Marija navzoča v našem življenju in se ji popolnoma zaupamo. Prizadevamo si, da si pridobimo njen izraz vere, upanja, ljubezni in popolnega združenja s Kristusom (K HMP 4).

Vsaka naša skupnost živi in dela skupaj ter se trudi biti kakor eno srce in ena duša. Zato je značilnost našega skupnega življenja družinski duh, ki se izraža v medsebojnem sprejemanju, zaupanju, dobrohotnosti in pravem prijateljstvu (K HMP 49-50).

Značilnost našega poklica v Cerkvi je preventivni sistem, naša posebna duhovnost in način pastoralnega delovanja. Obstaja v vzgojni navzočnosti, ki skuša samo z močjo prepričevanja in ljubezni (razum, vera, ljubeznivost) sodelovati s Svetim Duhom, da bi Kristus rasel v srcih deklet. Poklicane smo, da izražamo tisto potrpežljivo ljubezen, ki vse opraviči, vse zaupa, vse prenaša in nikoli ne izgubi upanja (K HMP 7).

V naši družbi so kot sad predanosti Bogu in ljubezni do mladih vzklili cvetovi svetosti. Čast oltarja sta dosegli: soustanoviteljica sv. Marija Dominika Mazzarello (1951) in gojenka naših sester v Argentini, blažena Lavra Vicuña (1988). Njima pa sledi še osem sester, ki so na poti, da bo Cerkev njihovo svetost priznala tudi uradno.

Vedno in povsod govorite, da Marija Pomočnica podeli posebne milosti, tudi izredne, tistemu, ki se ukvarja z vzgojo mladine.

Sv. Janez Bosko

veselem doživetju iskrenega prijateljstva z vrstniki in seveda z Jezusom. V taboru se zato stalno prepleta: igra, ročne spretnosti, filmi, molitev, interesne skupine. Vesela sem, ko vidim, kako se prav preko nedeljskega tabora nekateri približajo verouku in župniji (s. Marija Z.).

OB DUHOVNIH VAJAH

- *S. Elizabeta, ti si ravnateljica doma duhovnih vaj na Bledu. V dnevih duhovnih vaj preživijo dekleta ob posebnem duhovnem programu nekaj dni skupaj s sestrami. Kako ob teh priložnostih kot skupnost doživljate svoj poklic redovnice-vzgojiteljice?*

Biti redovnica pomeni biti tudi duhovna mati in to me čutimo na poseben način, saj smo poklicane, da delamo med mladimi in za mlade. Ker med letom nismo vse neposredno vključene v delo z mladimi, se duhovnih vaj vse veselimo. Vsaka se čuti odgovorna za dekleta in jim je v oporo z besedo, zgledom in molitvijo. V času duhovnih vaj se naš poklic redovnice-vzgojiteljice krepi, gorečnost za delo z mladimi narašča, saj vidimo, kako so potrebni razumevanja in ljubezni (s. Elizabeta).

Duhovne vaje za dekleta v naši skupnosti so zame obdobje, ko kot asistentinja najbolj v živo občutim, kaj pomeni biti za mlade in z mladimi 24 ur na dan. Največkrat so to prijetni občutki, tudi občutki zadoščenja, ki pa skrivajo v sebi tudi prenekatero skrb, žrtve, utrujenosti, kadar je obdobje daljše. Veseli obrazi mladih me vzpodbujajo pri delu in pri iskanju raznih spodbud ter dokazujejo, kako malo je včasih treba, da koga osrečiš, ko ga napotiš k virom prave sreče in ga postaviš v okolje, ki živi zanj (s. Mira).

V času duhovnih vaj je potrebno marsikaj, da dekletom omogočimo prijetno počutje, ki je pogoj za sprejemanje višjih vrednot. Četudi imam kot kuharica večji del dneva opravka z lonci, je vendarle vse to za dekleta. Ob svojem delu mislim nanje

in sem vesela in srečna, da prav z delom "za kulisami" lahko dajem nemajhen delež za dober potek duhovnih vaj (s. Marija Z.).

Ob duhovnih vajah za dekleta še posebej občutim polnost svojega poklica, ki prinaša veselje darovanja, zahteva pa tudi zmožnost žrtvovanja in trpljenja. Močno se zavedam, da vzgajam predvsem s tem, kar sem, zato so ti dnevi zame močan izziv k vedno novi duhovni poglobitvi, da bi bilo moje življenje zares darovano za rast Kristusa v srcih mladih (s. Ivanka B.).

"Bogu sem obljubil, da bom do zadnjega diha živel za svoje fante," je rekel don Bosko. Ta ideal je navdušil tudi mene. Sem šele na začetku redovnega salezijanskega življenja, vendar čutim srečo in globino tega poklica. Še posebno lahko to rečem za dni, ko sem v neposrednem stiku z dekleti pri duhovnih vajah. Darovati se in delati zanje - to je moja največja sreča. Ko skušam mladim čimveč dati, čutim, koliko tudi sama prejemam od njih. Pravzaprav se skupaj trudimo iti po poti svetosti. In duhovne vaje so za vse močna vzpodbuda, da to pot nadaljujemo (s. Damjana).

V RAZLIČNIH DEJAVNOSTIH

- *Poslanstvo redovnice zahteva močne, v Bogu zakoreninjene osebnosti. Kako je možno danes usklajevati potrebe in zahteve mladih in neprestan stik z Bogom, iz katerega se črpa vsaka duhovna rodovitnost? Kaj bi lahko rekla iz svoje izkušnje?*

To je ideal, za katerega je treba zastaviti celo življenje. Vedno skušam pristopati k mladim kot tisti, ki sicer jasno ve, kaj hoče, ker pozna osrečujoči smisel svojega življenja - "meni je življenje Kristustu" - a se mora zanj prav tako truditi in boriti dan za dnevem; vendar ne sama in sama zase, ampak z mladimi in zanje. To pa pomeni nenehno sprejemati v svoje življenje z Bogom vsakodnevne stiske in upanja, hrepenenja in malodušnosti, bolečine in veselje, padce in

uspehe, solze nemoči in mladostni optimizem vsakega konkretnega človeka, ki te potrebuje in prosi pomoči. To se mi zdi srčika duhovnega materinstva, po katerem danes kliče svet, še posebno svet mladih. Biti z mladimi čutim prej kot vzpodbudo za še bolj intenzivno življenjsko povezanost z Bogom, kot pa oviro, kajti le življenje, ki je "s Kristusom skrito v Bogu", lahko postane rodovitno in nesebično v vseh odtenkih vsakodnevnega prizadevanja za "daj mi duše, drugo vzemi," pa naj bo to v razposajeni igri, ali v iskrenem osebnem pogovoru z mladimi. Res pa je, da je večkrat lažje načrtovati, kaj bi se dalo za mlade storiti, organizirati, jim ponuditi, kot pa osebno sprejeti vsakega mladega človeka, ki ti je zaupan in ga narediti sposobnega za sprejem Očetove ljubezni, v moči katere bo lahko osmislil svoje življenje in delo (s. Bernarda).

- Ko se deklice odloči za redovno življenje, večkrat slišimo ugovor: Ali je ni škoda, koliko več dobrega bi lahko naredila v svetu. Kaj praviš na to?

Ljudje smo pač takšni, da hitreje vidimo in na splošno tudi bolj vrednotimo dobrine, ki so bolj otipljive, kot pa vrednote, ki se ne vidijo takoj, ker so duhovne narave. Jezus pa nas uči drugače. V evangeljski priliki mladenič, ki bi sicer rad storil kaj več, pa nima moči, da bi se odzval Jezusovemu klicu, odide žalosten. Kdor pa božji klic sprejme in ga z vero živi, ne odhaja žalosten. Nasprotno, vesel je, ker ve, da bo v duhovnem poklicu z molitvijo, delom in darovanjem lahko storil veliko dobrega ne le za svoje najbližje, ampak za vse človeštvo (s. Mojca).

- Hčere Marije Pomočnice delamo za mlade na najrazličnejše načine. Nam lahko kaj poveš o svojem delu za prenavo kateheze na Slovenskem?

Ko sem pred desetimi leti prišla v Ljubljano, sem se vključila v redno župnijsko katehezo. Ob tem, da sem si prizadevala oznanilo čim bolj približati otrokom, sem začutila, da bo treba v

učbenikih, ki sem jih imela na voljo, marsikaj izboljšati. Z veseljem in vnemo sem se lotila dela in sčasoma so sadovi tega truda začeli služiti tudi drugim katehetom. Medtem sem bila imenovana za članico Medškofijskega katehetskega sveta; tako je moje prizadevanje dobilo močnejše zaledje in nove sodelavce. Kakor na mnogih drugih področjih tako se namreč tudi pri delu za prenavo kateheze kaže resnica: v slogi je moč (s. Brigita).

- Tudi kadar pri svojem delu nimamo neposrednega stika z mladimi, je vse naše Bogu posvečeno življenje darovano zanje. Kako se to uresničuje v praksi?

Četudi pri svojem delu nimam neposrednega stika z otroki in mladimi, se zato ne čutim nič manj sestra-vzgojiteljica. Že zjutraj darujem ves dan, vse delo Bogu s posebnim namenom za mlade. Bog je tisti, ki dela, mi smo lahko le bolj ali manj pripravno orodje v njegovih rokah. Najpomembnejše ni delo, ki ga opravljamo, ampak mera ljubezni, s katero ga opravljamo (s. Angelca).

- Življenje, darovano Bogu, je duhovno rodovitno v vseh svojih obdobjih. Vse življenje ste z veseljem darovali Bogu in bili vedno med mladimi. Kako gledate na prehojeno pot po skoraj 50-ih letih redovnih zaobljub?

Redovno življenje je in mora biti hoja za Kristusom. Jezus nam govori o "strmi poti in ozkih vratih" (prim. Mt 7, 14), a ta pot je gotova, srečna, če je prehojena z Marijo. Tudi moja življenjska pot ni bila vedno lahka: vojna in njene posledice, težki začetki znova prebujajoče se družbe v domovini... V Italiji sem preživela največ let v vzgojnem zavodu med zapuščenim mladino, a prav tistih let se vedno spominjam z velikim veseljem in hvaležnostjo. Vedno in povsod sem močno čutila Marijino navzočnost in pomoč. Ko se danes oziram nazaj, čutim neizmerno hvaležnost za vse, kar sem prejela od Boga. Srečna sem, da sem hčerka Marije Pomočnice (s. Terezija).

- *Eden od bistvenih vidikov našega ubožstva je neutrudna, iznadljiva in odgovorna delavnost. Vam pa kot ekonomski vizitatorije marsikdo očita pretirano delavnost. Ali je to res pretirana delavnost ali kaj?*

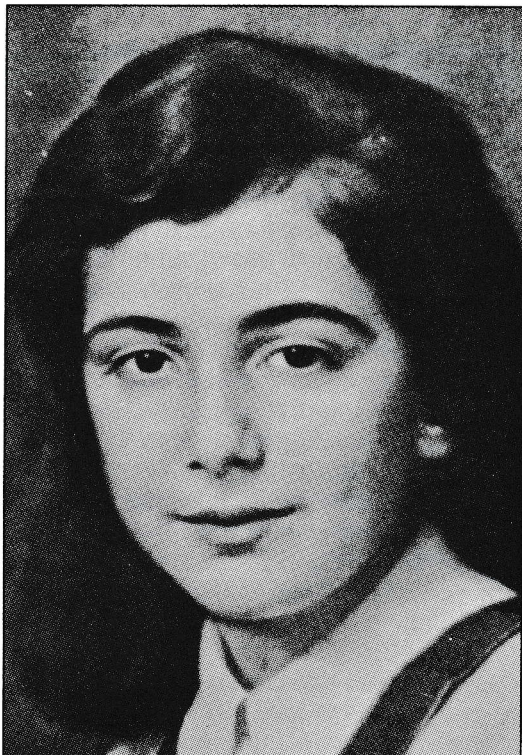
Don Bosko sam je bil pravi garač in je hotel imeti redovnike z zavihanimi rokavi. Seveda pa dobi delo pravi smisel šele takrat, ko ga opravljamo zaradi kakega višjega cilja. Za nas delo ni le golo izvrševanje dolžnosti, ampak izpolnjevanje določenega odrešenjskega poslanstva, ki smo ga prejele od Boga: rešitev duš, predvsem mladih. Normalno pa je, da mora, kdor ima visoke ideala in skromna sredstva, sam pošteno prijeti za raznovrstno delo. Tudi don Bosku so očitali, da pretirava, pa se je izkazalo, da je imel vendarle prav. Bog daj, da bi to veljalo tudi za nas (s. Marija Avsilia).

- *S. Marjeta, minila so tri leta, odkar ste na vodstvu samostojne vizitatorije hčera Marije Pomočnice pri nas. Kako gledate na prihodnost poslanstva sester pri nas?*

Z vedrim optimizmom ter živo vero, da Bog vodi usodo naroda in poslanstvo naše družbe v domovini. Ker pa je naša družba vsa Marijina, nas 19. vrhovni zbor, ki smo ga pravkar zaključile, vzpodbuja, da z Marijo, ženo magnifikata, damo v moči naše salezijanske karizme pogumen odgovor na pričakovanja in potrebe mladih v različnih družbenih in kulturnih okoljih. Skupaj z mladino želimo odkrivati Marijino poslanstvo v Cerkvi, da bi tako po njenem zgledu bile vedno bolj odprte za Boga in bližnjega. Tako se nam odpira široko področje dela v upanju, da bomo imele tudi dovolj delavcev v Gospodovem vinogradu.

Naša vizitatorija šteje danes 58 sester, 4 novinke in 8 kandidatinj. Živimo in delamo v devetih skupnostih: Bled, Ljubljana (3 skupnosti), Radlje ob Dravi, Želimlje, Zagreb, Rijeka (2 skupnosti). Vsakogar, posebno mlade, ki bi želeli o nas in o našem delu vedeti še kaj več, vabimo, da se oglasite pri nas v Ljubljani, Gornji trg 21, tel.: 061/216-512.

Vaše sestre HMP

Lavra Vicuña, 14. letna gojenka sester iz Čila, ki jo je papež Janez Pavel II. 3. septembra 1988 razglasil za blaženo.

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA NA BLEDU

- od 29. junija do 1. julija za 7. in 8. razred
- od 7. do 4. julija za 5. in 6. razred
- od 5. do 7. julija za 5. in 6. razred

Začetek in zaključek s kosilom.

SPOŠTOVANI MOLIVCI

Postni čas molitve in pokore smo sklenili z velikonočnimi prazniki. Ob razniku sv. Jožefa in za veliko noč ste se me spomnili z mnogimi čestitkami, dobrimi željami in predvsem molitvami. Za vse vaše dobre želje se vam najlepše zahvaljujem. Povezuje nas molitev in isti namen, da prosimo Gospodarja žetve za nove duhovniške in redovniške poklice. Vsak dan spoznavamo, da Cerkev na Slovenskem vedno bolj potrebuje novih delavcev v Gospodovem vinogradu.

Iz naše redovne skupnosti na Trsteniku je odšel v večnost velik apostol molitve in trpljenja za nove poklice, g. Evstahij Kristanc, ki prav gotovo sedaj pri Bogu nadaljuje svojo molitev za nove duhovniške poklice.

Vse molivke in molivce lepo prosim, da poiščete dobre duše, tudi mlade, ki bi se bile pripravljene pridružiti naši molitveni družini, da bi se tako število molivcev pomnožilo in s tem tudi molitve in žrtve v ta nemen.

Že danes vas vabim, da v soboto 25. maja pridete na molitveni dan za nove duhovne poklice na Rakovnik, da to pomembno zadevo priporočimo naši nebe-

ški materi Mariji Pomočnici. Molivcem pa, ki ne bi mogli priti ta dan na Rakovnik, kot so bolniki, priporočam, da se nam duhovno pridružijo z molitvijo in žrtvijo doma.

Naj nas molitev še naprej povezuje!

Vsem, predvsem pa bolnikom in onemoglim, prav lep majniški pozdrav "Ave Maria"!

V Gospodu hvaležno vdani

Jože Pungerčar
Trstenik 23
64204 Golnik

K Bogu so odšli po plačilo:

Janez Pomevar, Bakovci
Barbara Porok, Bogojina,
Angela Šanc, Padež-Laško
Martin Hauptman, Primskovo/Dol.
Marta Rengav, Lipovci
Anton Hren, Nazarje
Evstahij Kristanc, sal.
Ana Setnikar, Horjul
Marija Živec, Ljubljana
Francka Šorn, Mengeš
Ana Zakonjšek, Bloke
Marija Ocepek, Komenda
Marija Kukovec, Sv. Trojica
Antonija Pučko, Sv. Trojica
Rezka Peklaj, Preska
Alojzija s. Lidija Lah, Ljut.
Marija s. Marta Kastelec, Ljutomer
Marija Okorn, Trstenik
Emilija Frankolič, Škofije
Terezija Mostar, Šentvid pri Stični
Katarina s. Mihaela Rous, Križe
Franciška Krže, Gora nad Sod.
Marica Rueh, Brežice
Franciška Grabnar, Ljubljana

MOLITVENI NAMENI

Ob prazniku Gospodovega vstajenja sem posebej z vami, vas pozdravljam in prosim, da se z novim ognjem obrnete na Gospodarja žetve in prosite:

MAJ: Za redovnike in redovnice, ki se posvečajo molitvenemu in spokornemu življenju (npr. cistercijani, karmeličanke, kartuzijani, klarise), da bi vztrajali v velikodušni molitvi in našem narodu izprosili blagoslov.

JUNIJ: Za tiste Bogu posvečene osebe, ki živijo sredi sveta (npr. don Boskove prostovoljke, Družina Kristusa Odrešenika, Kres, Mala Franciškova družina), da bi s svojim zgledom prebujale hrepenenje po duhovnih vrednotah.

JULIJ: Za slovenske redovnice in redovnike, ki živijo zunaj domovine, ker pri nas še nimajo svojih redovnih skupnosti, da bi jim Bog dal moči za presaditev redovne karizme k nam.

AVGUST: Za mlade slovenske skavtinja in skavte, da bi bili vedno na voljo Bogu, Cerkvi in narodu.

Vaš Stanislav Hočevar

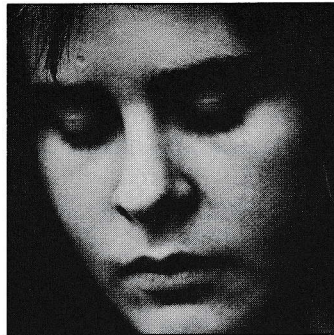
PRIZADET JE TISTI, KI NE LJUBI

Bil je 15. marec, ko so v zgodnjih jutranjih urah dijaki srednje šole za slepe in slabovidne z ravnateljem prof. Jožetom Dolencem in mentorjem prof. Juretom Svovljškom prišli iz Škofje Loke na Slovensko gimnazijo v Celovcu, da bi nas dijake pripravili na praznik Jezusovega vstajenja. Sooblikovali so sv. mašo. V besedi in pesmi so nam dali vedeti, da "kdor hoče videti, mora gledati s srcem; bistvo je očem nevidno". Že kar v začetku sv. maše smo začutili, da smo ena skupnost, ki je na poti k Ljubezni. Ovedli smo se, da je prizadet tisti, ki ne ljubi. Najprepričljivejše pa je bilo pričevanje mladih, ki so na poti k vsemu tistemu, kar je lepo, čisto in dobro. Takole je razmišljala maturantka Sonja:

Tako težko je izraziti nekaj, kar je povsem notranje, samo tebi jasno in doumljivo. Mnogo je prehojenih korakov za menoj, pa tudi pred seboj še slutim dolgo, naporno potovanje, ki bi me pripeljalo k tisti, res močni, trdni, zares pravi veri.

Kot mnoge, je tudi mene mama že vseskozi vzgajala in mi približala krščansko vero. Cerkev, Jezus, Marija so bili moji stalni spremljevalci. Ko pa sem pricapljala v leta, ki jim ljudje učeno rečemo adolescenca, se mi je zazdelo, da nekaj ni v redu.

Čutila sem, da so nekatere stvari neizpolnjene, da mi nekaj manjka, da manj-

ka mnogo kamenčkov v mozaiku moje osebne vere.

Mnogo sem jih našla tisto poletje, ko sem z mnogimi mladimi, v tisti prijetni gorski vasici razmišljala in iskala odgovore na preštevila vprašanja, se družila z ljudmi, ki so mi postali blizu.

Čutila sem, da se je tiste

dni vame nateklo mnogo svetlobe, ljubezni, luči. Toliko, da jo čutim še danes, čeprav spoznavam, da je vseskozi treba pristavljati k ognju, da plamen ne pojenja.

Vem, da si vero ljudi, ki jim ta ali ona stvar ne deluje dobro, večina ljudi razlaga na način, češ ubožčki, kaj drugega jim ne preostane, kot da iščejo tolažbo pri Bogu.

Mislim, da ni tako!

Res pa je, da ljudje, ki so zaradi katere koli stvari skusili bridkost trpljenja, znajo in zmorejo pogled usmeriti vase in tako tudi k Bogu. Dovzetnejši so za spoznanja svetega, bliže so Bogu.

C. S. Lewis je opredelil bolečino kot božji zvočnik, ki kliče gluho človeštvo.

Vedno nas lastno trpljenje in trpljenje drugih tako zelo zbliža, kot si prej še zamisliti ne bi mogli. Plemeniti nas in nam pogloblja zaupanje v Boga. Sprejemanje križa lahko prinese ozdravljenje, mir in novo upanje za druge ljudi. Jezus je to dosegel na križu.

Vsak izmed nas pa nosi svojega, katerega težo nemalokrat pozna le sam in velik blagor za človeka je, če si ga zna oprtati, ne pa da ga odriva in s tem še povečuje njegovo težo.

Kristus ga je prstovoljno vzel na svoje rame. To mi je lahko močan zgled. Sprejti se v celoti kakršnen si, je zame poseben božji dar in milost."

In njih pesem je bila kot vrtinec vetra, ki nas je

predramila in nam dala vedeti, da "nekoga moraš imeti rad", kot lepo pravi Minatti. Pa čeprav le kamen, le zeleno travo, saj vendar komu moraš zaupati skrivnost. Nekomu moraš povedati vse. Moraš mu dati tihe molitve, na oltar darovati mu svoje srce. In če ga boš ljubil, boš postal vreden njegove daritve.

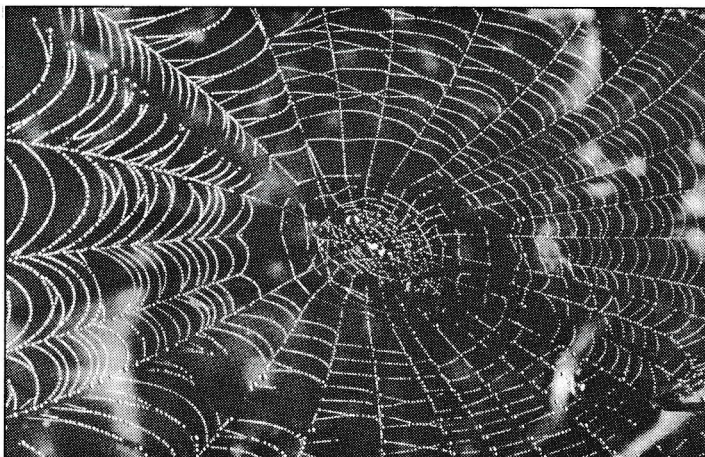
Tisti, ki nas nenehno pričakuje, nas pogleda in prijazno povabi, je Jezus. Mi mu lahko damo svoje roke, svoje noge, okorne besede, kaplje znoja in lju-bezen.

Po sveti maši sta nam Jana in Suzana povedali tole:

*"Vse mesto je samo
mravljišče.
Oh, koliko rok se vsak čas
stiska,
oklepa in išče odgovora
nemih oči.

Glej: ali ni človek kakor
drevo,
ki raste iz svoje srede na
use štiri strani,
pa ga blje vihar in mu veje
kodra in krivenčl.
Brez svetlobe lastne je
zapisan v temo.
In tisoče rok se zganilo je,
tisoče src ohrabilo, tisoče
misli v veliki načrt se
sklenilo.
Povsod nasmeh in vrisk in
pesem, povsod topla in
nežna dlan, v naročju in
očeh milina."*

In potem, kako občutijo vonje in čare pomladi, so nam naši prijatelji iz Škofje Loke povedali:

*"Prijetno toplo je pomladi,
slišim murne na livadi,
poslušam ptičje petje,
brenčanje muh, čebel,
ko sedajo na cvetje.
Mi za posladek v gozdu je
vetra sinfonija,
to je moja - slepa - pomlad -
na harmonija."*

Naši prijatelji so prepričani, da je življenje samo največji dar. Radi živijo, ker so našli smisel svojemu življenju; našli so brata, sestro, našli so Boga. Podali so nam roko, iz katere smo prejeli pot k svetlobi. Občutili smo, da imamo veliko skupnega in da vsi živimo iz iste Ljubezni.

Gledati s srcem, gledati bistvo stvari, smo se dijaki in profesorji slovenske gimnazije učili od bogatejših od nas. Ko so nam ob koncu srečanja pokazali tudi pripomočke, ki jih uporabljajo, so nas obogatili s spoznanjem, spoznanjem o nas, o svetu.

O srečanju s slepimi je gimnazijka Marija zapisala:

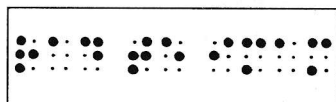
"Nadvse sem bila presenečena z vsebino Sonjinega sestavka Čudila sem se, s kašno močjo nosi svoj vsakdanji križ. Prvič v življenju sem videla, kako so dijaki brali Braillovo pisavo.

Sama sem tolikokrat brez volje do življenja. Ta dan sem občutila, da v sv. maši lahko črpam moč pri vsakdanjih težavah. Vem, da ne smem obupavati, saj so tudi ti slepi prijatelji prehodili dolgo in težko pot, pa ne obupujejo.

Spoznala sem, da človek vidi res samo s srcem, in jaz, ki gledam z očmi, mnogokrat vidim napačno.

Ko sem šla zvečer spat, sem se zavedla, da je bil to eden nabogatejših in navetlejših dni v mojem življenju. Še veliko takšnih si želim!"

Uganite, kaj piše?

Rad te imam.

pripravil Jože Andolšek

MADAGASKAR: OTOK MLADIH

Madagaskar. S. Marjeta Zanjkovič (Gibina, župnija Razkrižje) in s. Marica Jelić (Hercegovina) sta bili 13. oktobra 1985 v skupini petih sester hčera Marije Pomočnice, ki so kot prve odpotovale na Madagaskar, ta otok mladih, kjer so že delovali salezijanci. Kratko nam predstavljata svoje šestletno misijonsko delo.

S. Marjeta

Kako se je pojavil v meni misijonski poklic? To je vendar skrivnostno delo Svetega Duha. V meni je bila le iskrena želja biti na razpolago Bogu in ljubezen do potrebnih pomoči. Dvanajst let sem gojila v sebi hrepenenje po misijonih. Na dnu srca sem bila vedno trdno prepričana, da se mi bodo nekoč izpolnile želje. Želela sem si v Indijo ali v Južno Ameriko; Afrika me ni prav nič mikala. Ljubi Bog pa je naredil po svoje: poslal me je na Madagaskar, ki je nekje v sredini...

Veliki Rdeči otok ima obliko stopala. Jug in sever sta vroča, notranjost pa je bujno zelena in sveža. Tod je nešteto vrst ptičev, v rekah krokodili, rodovitna riževa polja, vse vrste sladkega južnega sadja; vse to ima za turiste poseben čar, misijonar pa pri tem misli na božjo previdnost in dobroto, podarjeno temu revnemu ljudstvu. Malgaši

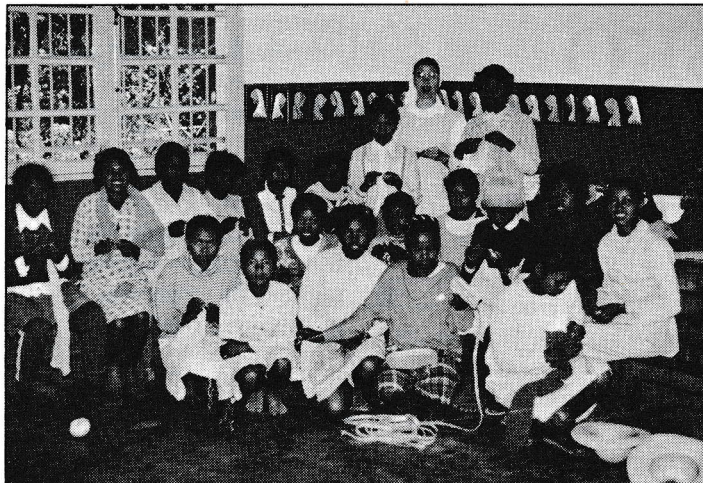
so mešanica različnih plemen, ki imajo izvor v Indoneziji in Afriki. Jezik (malgaški) je skupen vsem plemenom (za nas jugoslovane ne preveč težek). Ljudje so izredno gostoljubni. Skupaj s pozdravom "salama - pozdravljeni", ki ga izrečejo bližajočemu se misijonarju, je vedno beseda "mandroso - prosim, vstopite", ki ni le prijazna formalnost, saj jim je v največje počeščenje, če zares vstopi-

mo in prisedemo k revni sledi riža.

Evropa se imenuje stara, Madagaskar pa je ves mlad: 60% je mladih. To je vendar čudovito don Boskovo polje! V Italiji sem končala višjo medicinsko šolo in se tako pripravila za delo v dispanzerju. Ves svoj prosti čas posvetim mladim. Dopoldne delam z bolniki in del popoldneva s podhranjenimi otroki. Matere poučujem nego, higieno in prehrano otroka. Katehiste in katehistinje poučujem verouk. Nadalje delam v oratoriju, ki je del našega misijona. Sestre delamo skupaj s sobrati salezijanci, pomaga pa nam še 70 animatorjev, ki so zrasi v našem oratoriju. Osnovna šola za 700 najrevnejših otrok, obrtna za 60 deklet, tečajji opismenjevanja odraslih, delo v župniji. To je področje našega dela.

Težave so različne, saj tem ljudem ni lahko pomagati. Vsaka pomoč in delo nista vedno vzgojna in ne

osvobajata. Pri delu v dispanzerju se često znajdem brez gaz in obvez. Razne organizacije nam pošiljajo zdravila, a le redko material za obvezovanje ran. Zato denarno pomoč, ki nam jo pošiljajo dobortniki, često uporabim v ta namen.

In o sreči me sprašujete. Vedno sem bila srečna, toliko bolj sedaj, ko sem končno tam, kjer sem si želela biti. Zdi se mi, da sem našla svoj pravi mir, ne toliko zaradi dela, ki mi ugaja, kolikor in predvsem zaradi zavesti, da sem to in tam, kjer me hoče Bog. s. Marjeta Zanjkoč FMA Filles de Marie Auxiliatrice B. P. 253

401 MAHAJANGA - Antanimasaja
Madagaskar

S. Marica

Večkrat sem napisala prošnjo za misijone, toda zaradi pomanjkanja poklicev predvsem iz Hrvaške, sem bila vedno zavrnjena. Končno pa Madagaskar, ki

si ga nisem sama izbrala, vendar sem vesela, da me je božja previdnost poslala prav sem.

Ob prvem srečanju z boleznijo in revščino, kar me je presunilo, na žalost ugotavljam, da se pogosto srce prilagodi očesu in človek na neki način otopi in več ne vidi trpljenja drugih.

Za Malgaše je najbolj značilna "famadiana - kult prednikov" (dobesedno: obrniti prednika). Mrliča je potrebno pogosto obrniti in mu zamenjati rjuho, v katero ga zavijejo pri pogrebu. To pa se mora odvijati z veliko slovesnostjo. Najbolj skromna famadiana stane 100.000, a povprečna plača enega delavca znaša 30.000 na mesec. Tisti, ki ne delajo, si morajo to prihraniti ob hrani. Vsakega mrliča je treba obrniti vsaj vsakih pet let, sicer se bo maščeval. Če se slučajno zgodi kakšna nesreča, se pač zato, ker se mrtvi maščuje, ker je rjuha strohnela, pa mu je niso zamenjali.

Sicer pa so Malgaši zelo simpatični ljudje, spoštljivi, družabni, dobri po srcu, malo nostalgični, zaprti vase; včasih znajo biti zelo prebrisani.

Področje mojega dela je "osvoboditev" žene, ki naj bi bila vsestranska, ne pa samo učenje šivanja. Učim jih verouk, higieno, prehrano, kuhanje, lepo vedenje, matematiko, francoščino, vzgojo za odgovorno materinstvo. Dekletom in mladim ženam skušamo vzgojiti zavest lepote in dostojanstva žene in njene vloge v družini, kjer je v primerjavi z moškimi hudo zapostavljena.

Posebej delam z ženami katehistov.

Naša župnija, ki ima 20 podružnic, ima cvetoč oratorij; naše dvorišče je vedno premajhno za živahno mladino. Tako bi si najbolj želela vsaj 20 pomočnic, da bi lahko sprejeli vsa dekleta, ki prosijo. In seveda prav bi nam prišel najrazličnejši material za naše delo. Salezijanci, ki so na otoku že deset let, imajo že kar precej domačih poklicev; prvi trije so letos naredili zaobljube.

Za svojo srečo sem hvaležna Bogu, ki mi je dal prehoditi pot, ki bi jo hotela še enkrat prehoditi. Svojo srečo pa skušam deliti s tistimi, s katerimi živim in s katerimi sem na kakršen koli način povezana. S. Marica Jelić FMA EKAR - Filles de Marie Auxiliatrice
113 BETAFO, Madagaskar

DON BOSKO SVOJIM SOTRUDNIKOM

Ko je bila leta 1876 uradno potrjena ustanova salezijanskih sotrudnikov, jih je don Bosko organiziral na nov način. Za vsako ceno je hotel, da bi vse, ki hočejo storiti kaj dobrega, povezal v združenje, da bi tako učinkoviteje delovali.

Don Bosko je 27. januarja 1878 v Rimu priredil prvo konferenco za sotrudnike. Predsedoval ji je kardinal Monaco La Valletta, papežev vikar. Navzočih je bilo veliko rimskih odličnikov, tako cerkvenih kot svetnih. Navedimo samo nekaj značilnih odlomkov:

"Spoštovane eminence, plemeniti in ugledni gospodje! Na ta prelepi dan, ki je posvečen sv. Frančišku Saleškemu - pravkar je bil razglašen za cerkvenega učitelja - je meni izkazana čast, da smem v vaši navzočnosti imeti tukaj v Rimu prvo konferenco salezijanskim sotrudnikom. Namen tega prvega srečanja ni akademsko predavanje, niti ne moralna pridiga, marveč preprosto pripovedovanje o nastanku in napredovanju salezijanskih sotrudnikov." (Sledi zgodovinski pregled nastanka sotrudnikov.)

"Presvetli gospodje! Tisk, fotografije, šole, zavetišča, internati, podporne ustanove, propaganda, grožnje,

laži, vse je na delu, da bi izpridilo mlade duše, jih premamilo, jih iztrgalo iz naročja Cerkve in jih vrglo v naročje satana. Kar najbolj boli, je to, da mnogi učitelji, vzgojitelji in celo starši sodelujejo pri tem opustošenju.

Ob takem srce trgajočem početju naj stojimo brezbrizno ob strani? Nikakor, plemenite duše! Ne, ne pustimo, da bi bolj zviti in iznajdljivi bili otroci teme v početju slabega, kakor pa otroci luči v dobrem. Vsak izmed nas naj postane voditelj, učitelj, rešitelj mladine. Nasproti laži, delom hudobije, postavimo dela ljubezni, tisk zoper tisk, šole zoper šole, domove zoper domove!

Bodimo pozorni na otroke svojih družin, župnij in ustanov. Nepregledna množica revnih fantov in deklet se nahaja povsod, izpostavljena velikim nevarnostim, da se izpridi, bodisi zaradi nemarnosti staršev, bodisi zaradi velike revščine. Zato po svojih močeh

postanimo njihovi starši in hranitelji, zavarujmo jih pred vabami slabega in pred nevarnostjo pohujšanja. Spodbujajmo in opogumljajmo vse bolj in bolj za to tako lepo delo, ki je bilo tako blizu Srcu božjega Sina za časa njegovega zemeljskega življenja. Spominjajmo se velikega plačila, ki ga je on obljubil tistemu, kdor bo z zgledom, z besedo ali z deli storil kaj dobrega mladini. Stokratno bo povrnjeno že v tem življenju, v večnosti pa z nagrado blaženosti."

Don Bosko je tudi predvidel težave: civilne oblasti v Rimu bi utegnile temu nasprotovati. Zato je rekel, da se nikomur ni treba bati salezijancev in salezijanskih sotrudnikov, "ker si oboji prizadevajo, da bi mladino vzgajali v dobrem, da bi zmanjšali število prestopnikov, ki prepuščeni sami sebi zapadejo v nevarnosti, da pridejo celo v zapor. Poučevati jih, navajati na delo, preskrbeti jim sredstva in, kjer je nujno, jih tudi sprejeti v dom; vse žrtvovati, da bi preprečili ruševine, da bi jih naredili za poštene državljane in dobre kristjane. To so dela, ki jih je potrebno ceniti, pa naj jih hoče katera koli oblast ali politika."

Zapomnite si, da je za vas vedno lep dan, kadar vam bo uspelo z dobrimi deli premagati sovražnika ali si pridobiti prijatelja.

Sv. J. Bosko

SOCIALNO POSLANSTVO DBP

Letos mineva sto let od izida socialne enciklike Rerum Novarum papeža Leona XIII., ki je odprla Cerkvi pot do socialne resničnosti sveta. Cerkev je sprejela izziv, ki je prišel s strani "delavskega vprašanja" in si je prizadevala, da bi se njena navzočnost in njeno pričevanje izražalo v različnih oblikah ljubezni.

Res je, da so sedanje razmere drugačne, kot so bile pred sto leti. Vendar je tudi res, da novi izzivi za Cerkev niso nič manj zahtevni. Čas, v katerem živimo, predstavlja probleme z vesoljskimi razsežnostmi. Danes delavsko vprašanje ni edini izziv, ki se postavlja Cerkvi. Tu je problem nerazvitega tretjega sveta, problem celih narodov, ki so potisnjeni na rob, razne stranpoti, mamil, aids, izkoriščanje posameznih oseb, naraščajoča razlika med bogatimi in revnimi, lakota v svetu, brezdomstvo, nobenega spoštovanja do porajajočega se življenja in do življenja, ki umira, kemično in atomsko orožje, ponarejenost živilskih izdelkov, onesaženost itd. Vse to vodi v zmešnjavo, vnaša negotovost in krizo v dosednji način življenja.

Rerum Novarum je s svojo vsebino pripravila razvoj družbenega nauka v cerkvenem učitelstvu od

Pija XI. do Janeza Pavla II. Vsak tak dokument je vedno korak naprej v prizadevanju Cerkve, da bi dala odgovor na probleme družbe v različnih trenutkih zgodovine. V teh dokumentih je treba brati predvsem pastoralno skrb, da bi dala krščanskim skupnostim in vsem ljudem dobre volje osnovna načela za skupno življenje.

Socialni nauk ima svoje korenine v zgodovini odrešenja in dobiva svojo izvirnost v samem poslanstvu Jezusa Kristusa in Cerkve. Socialne enciklike papežev 20. stoletja se zato sklicujejo na prve človeške razloge in imajo za svoj prvenstveni predmet dostojanstvo človeške osebe, človekove pravice, skupno dobro, solidarnost in predstavijo vrednote kot so resnica, svoboda, pravičnosti, mir, ljubezen. Kdor namreč živi te vrednote, se duhovno spopolnjuje, s tem pa uresničuje pravo človeško družbo.

Prva naloga don Boskove prostovoljke je, da vnaša v okolje, v katerem živi, zgoraj omenjene krščanske vrednote. Zaradi tega so se mnoge vključile v svet kulture in politike. Nekatere delujejo na področju asistenc, so blizu prizadetim, mladim in odraslim, otrokom tistih družin, ki so v težavah, ostarelim, ki živijo sami v domovih za ostarele ali v bolnišnicah, v gibanjih za življenje, za osvoboditev zasvojenih, za jetnike in njihove družine itd.

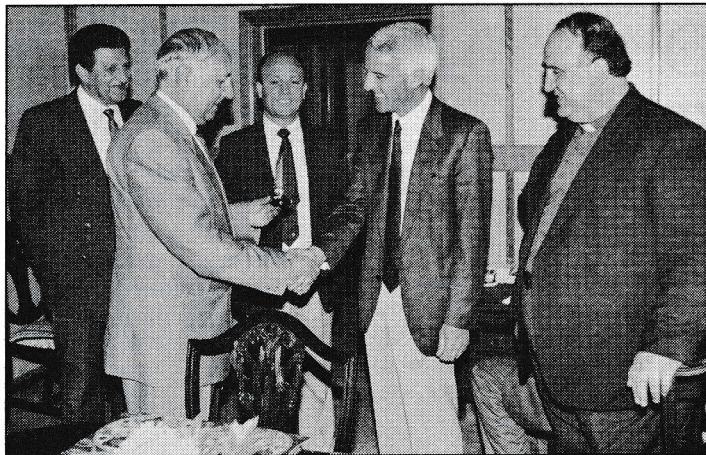
Ljubezen je ločilo znamenje služenja, ki ni ne nadomestek, ampak podaritev in prav ta rešuje.

V osnovo svoje dejavnosti postavlja bogastvo, ki je v socialnem nauku Cerkve: ljubezen, božje otroštvo, bratstvo v Kristusu, svoboda božjih otrok, osebno dostojanstvo, večno poklicanost vsakega človeka, da bi se družbeno življenje izognilo premoči odnosov čiste koristnosti in prisile.

Kristus je v govoru na gori na prvo mesto postavil blagor o uboštvu: "Blagor ubogim v duhu." Konstitucije v 26. členu spodbujajo prostovoljko, da deli svoje uboštvo, da bi lahko bolj ljubila Boga in brate. Zato deli z drugimi to, kar ima in kar je.

Po svojem poklicu je prostovoljka poklicana od Kristusa, da spodbuja brate v svetu, da se vključijo v vzgojni proces družbene evangelizacije, posebej družin, delavskega sveta, ekonomije, politike.

Nadaljevanje na strani 20

VZTRAJAJTE V DOBREM

Tudi pri nas se je premaknilo: 12. februarja 1991 se je na Rakovniku sešla na prvi sestanek skupina dvanajstih don Boskovih (bivših) gojencev (DBG) Mladinskega doma na Kodeljovem. Čeprav se od leta 1945 niso srečevali, je don Bosko živo navzoč v njihovem življenju. Upamo, da to pomeni začetek organiziranja don Boskovih gojencev tudi pri nas, kakor to poznajo po vsem salezijanskem svetu.

Naj nam spregovori don Bosko sam, kakor je nagovoril svoje nekdanje gojence leta 1885:

"Kamor koli grem, povsod slišim dobre novice o vas. Povsod govorijo pohvalno o mojih nekdanih sinovih. To je moja velika tolažba, za kar bi se iz vsega srca rad zahvalil Gospodu. Vsi hvalijo to naše združenje, ker je resnično sredstvo, da se spominjamo svaril in naukov, ki sem

vam jih posredoval, ko ste bili še otroci. Da, ponavljam, da mi je to v veliko tolažbo, v čast in slavo v teh zadnjih letih mojega življenja.

Vidim, da imate mnogi že osivele glave, z redkimi lasmi, da vam je obraz naguban. Niste več tisti otroci, ki sem jih tako ljubil. Vendar čutim, da vas sedaj ljubim še bolj kot takrat.

Vztrajajte na dobri poti, za katero ste se trudili toliko let, da boste vedno

lahko z zadovoljstvom rekli, da ste bili pri don Bosku. Don Bosko bo zadovoljen in mu bo v ponos, če bodo tisti otroci, ki sem jih nekoč tako ljubil, pa so sedaj postali možje, znali ohranjati in živeti po naukih, ki so jih nekoč prejeli iz mojih ust. Bili ste majhna skupina, toda vaše število je močno naraslo in se bo še večalo. Bodite luč, ki sveti v svetu, s svojim zgledom poučujte druge, kako je potrebno delati dobro in kako se bojevati proti zlu in se mu izogibati. Prepričan sem, da boste še naprej don Boskova tolažba.

Dragi moji sinovi, naj nam Gospod pomaga s svojo milostjo, da bi se nekega dne vsi sešli v nebesih" (MB XVII 173-174).

SOCIALNO POSŁANSTVO DBP

Nadaljevanje s strani 19

Kajti vsak kristjan je poklican, da deli "potrebno" z brati, "potrebno", ne "odvečno" tj. celo svoje življenje. To, kar je, to, kar ima, to, k čemur je poklican: vse. Z brati deli vse: življenje, dobrine, načrte, srčne in manj srečne trenutke.

Prva v tem darovanju je prostovoljka, ki se je odpovedala svetu in dobrinam, čeprav še naprej živi v njem, da bi ga od znotraj spreminjala.

DBP

OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU

- 24. maj (petek)

LITURGIČNI PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

Maše (kakor ob nedeljah)

Priložnost za spoved, osebno molitev in prejem blagoslova Marije Pomočnice, pri večerni maši pete litanije Matere božje.

- 25. maj (sobota)

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

9.00 začetek molitvenega bogoslužja, priložnost za spoved

11.00 evharistično bogoslužje

14.00 pete litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim

- SLOVESNA VIGILJA IN NOČNO BEDENJE

19.00 molitev rožnega venca in prepevanje ljudskih Marijinih pesmi

20.00 maša pri lurški votlini, nato procesija z lučkami v cerkev, izročitev Mariji in blagoslov

22.00 začetek bogoslužja v noči bedenja

5.00 sklep celonočnega bedenja z mašo

- 26. maj (nedelja)

ROMARSKI SHOD IN OBHAJANJE PRAZNIKA MARIJE POMOČNICE

Maše ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30

14.30 osrednja slovesnost: spored v cerkvi, procesija s kipom Marije Pomočnice, maša pri lurški votlini in zaključni blagoslov v cerkvi.

Častilci Marije Pomočnice, pridite, Marija vas pričakuje!

VERŽEJ

- 24. maja: celodnevno češčenje
- 26. maja: 9.30 maša, procesija
13.30 molitve za duhovne poklice

LOG

- 26. maja: ob 16.00 maša, procesija

DUHOVNE VAJE ZA MOLILVCE

1. Na Brezjah pri sestrah Brezmadežne, Brezje 63, od 3. do 5. maja.
2. Pri Sv. Trojici v frančiškanskem samostanu od 7. do 9. junija.
3. V Nazarjah v frančiškanskem samostanu od 24. do 26. maja.

SREČANJA ZA FANTE MED POČITNICAMI

ŽELIMLJE

za fante od 4. do 8. razreda

- od 1. do 4. julija
- od 5. do 8. julija
- od 9. do 12. julija
- od 22. do 25. julija
- od 26. do 29. julija

Vsa srečanja se začno prvega dne ob 17. uri in se končajo zadnjega dne s kosilom.

TRSTENIK

- od 21. do 25. junija: za končani 8. razred

- od 15. do 19. avgusta: za končani 7. razred

Začetek zvečer ob 19. uri, sklep popoldne zadnjega dne.

Trstenik je vas pod Storžičem v bližini Kranja. Avtobus: iz Ljubljane za smer Kranj-Golnik ob 17.45.

RAKOVNIK

- od 21. do 25. avgusta: za srednješolce

Začetek prvega dne ob 16. uri, sklep zadnjega dne (z udeležbo na srečanju staršev) popoldne v Želimljem.

SREČANJA DRUŽIN V ŽELIMLJEM

- 5. maja
- 9. junija
- 25. avgusta

Začetek ob 9. uri, sklep približno ob 16. uri. Tema: Starši in mladostniki.

SLOVENSKI SALEZIJANSKI GRB

Grbi so v glavnem nastali v času križarskih vojn (11. stoletje); bili so razpoznavno znamenje med posameznimi fevdalci. Takrat so nastajali po strogih pravilih heraldike, ki so jo po prvi svetovni vojni opustili. Grbi so simboli.

SALEZIJANSKI (DON BOSKOV) GRB

Šele deset let po uradni potrditvi družbe smo salezijanci dobili grb. Don Bosko ga je prvič uporabil natisnjena v pismu sobratom za vse svete 1885. Posamezni simbolni elementi: oblika ščita; palma in lovor - obljubljena nagrada za zvesto življenje; križ z rožami - salezijanska resničnost (iz don Boskovih sanj); slavnostni trak z napisom "Daj mi duše, drugo vzemi" - program vsega živ-

ljenja; zvezda - vera; sidro - upanje; srce - ljubezen; sv. Frančišek Saleški - zavetnik, po katerem nosimo ime; gozdič - Valdocco, don Bosko; gore - popolnost, cilji, ki jih moramo doseči.

SLOVENSKI SALEZIJANSKI GRB

Že dolgo smo hoteli nekaj svojega; radi bi, da bi bilo isto, pa vendar drugače, hkrati salezijansko in slovensko. Grb je izdelal grafik Bojan Klančar.

Ohranjeni so vsi salezijanski elementi, vendar pa postajeni v odnos in okolje, kar predstavlja našo domovino - Slovenijo (kar pride do izraza v barvah): tu je zelena površina naših travnikov, rjava barva naših rodovitnih polj in modra barva, ki pomeni valovanje našega morja, jezer, šume nje rek in slapov; gozd kot naše bogastvo in don Bosko; naše planine s sim-

boličnim Triglavom; nad vse je razpeta modrina našega neba, tudi Marijina barva. To je slovenska dežela, ki je sedaj zaobjeta v posamezne elemente salezijanskega grba, ali so le-ti vanjo smiselno vstavljeni: sidro - upanje, kako močno smo z ene strani zasidrani na tej naši zemlji, z globokimi koreninami kot mogočno drevo, ki ga ničesar ne izruje, z druge strani pa sidro prerašča v križ, edino zagotovilo upanja, ki daje smisel, pomen in cilj vsemu prizadevanju, torej upanje v vsej horizontalni in verikali; srce - ljubezen, ki zaobsega vse naše pokrajine, vse ljudi te deže-

le, hkrati tudi pomeni ljubezen teh ljudi do salezijancev in do don Boska; zvezda - vera, jasno blesti na nebu kot nadnaravno sonce, ki temu ljudstvu naznanja odrešenje po don Boskovi karizmi in naš pogled nenehno usmerja kvišku, je hkrati tudi Marija kot Jutranja zvezda upanja; knjiga - predstavlja sv. Frančiška Saleškega, učitelja naše duhovnosti in našega zavetnika, po katerem se imenujemo; lovor in palma - nagrada, nosita vso salezijansko resničnost, saj brez

MAŠNA ZVEZA

V lanski majniški številki Vestnika smo obširneje pisali o mašni zvezi. Na kratko povzemamo vsebino, ki je predstavljena tudi na posebni vizitki.

MAŠNA ZVEZA je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Ustanovljena je bila leta 1902. Na ta način je zrastle Marijina cerkev in številne druge ustanove sv. Janeza Boska. Salezijanci smo se zavezali, da vsako soboto ob 7. uri darujemo sveto mašo po namenu teh dobrotnikov. Člani so deležni tudi številnih molitev, ki jih namenjajo drug za drugega.

V mašno zvezo se lahko vpiše vsak, ki nameni dar za cerkev Marije Pomočnice, sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Višina daru ni določena, vsak se odloča po svoji presoji in možnosti. Dar je lahko enkratni ali občasno

žrtve, dela, darovanja, kar sicer prinaša zmagoslavje in nagrado, ni salezijanskega življenja; "Daj mi duše, drugo vzemi" - geslo, nebesni oblok zaokroža to, kar je program našega apostolata in naše mistike, da smo na tej slovenski zemlji samo zato, da pridobivamo duše za Boga, da se vzdržimo vsega, kar bi nas odvrčalo od tega prvotnega pomena, saj se vse sesede v nič, če zavržemo salezijanska obzorja, dokler pa bo to geslo razpeto nad našo deželo kot naš delovni program, bomo znamenje božje ljubezni za ljudstvo pod Triglavom, pred vsem za njegov mladi rod.

Tone Ciglar

dopolnjen. S smrtjo članstvo v mašni zvezi ne preneha. Še več, vanj je mogoče vpisati tudi rajne.

Don Bosko je zagotavljal, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči.

DAROVI, ki nam jih v tem letu posredujete po namenu mašne zveze, so namenjeni za ureditev lurške votline na Rakovniku. Že jeseni smo začeli zbirati sredstva v ta namen. Potrebno je urediti oporne zidove, postaviti prostor za oltar, duhovnike, pevce in druge sodelavce, urediti potoček, ki izvira za kapelico, urediti odvodnjavanje in postaviti razsvetljavo. Če Bog da, bodo dela zaključena do praznika Marije Pomočnice.

Veliko prostovoljnih delovnih ur so temu delu namenili moške in fantje domače župnije. S sredstvi dobrotnikov in članov mašne zveze pa moramo poravnati dolgove pri podjetju, ki dela izvaja. Marija se bo dobrotnikom tudi tokrat oddolžila.

Vsem zagotavljam molitveni spomin v naši skupnosti.

Tone Lipar, ravnatelj

Nadaljevanje s strani 12
"Kdo pojde na Gospodovo goro, kdo bo stal na njegovem svetem kraju? Kdor je nedolžnih rok in čist v srcu, ne misli hudega in ne snuje prevare. Ta bo prejel blagoslov od Gospoda."

Ko danes toliko govorimo o brezposelnosti, nam don Boskovo pričevanje odpira toliko možnosti.

Ali nam mogoče manjka njegevega spoznanja: "Spoznal sem, da bom lahko v tem poklicu največ dobrega storil za mlade?"

Da, "narod si bo pisal sodbo sam!"

Stanislav Hočvar

Evstahij Kristanc

r. 19. IX. 1911 - + 26. I. 1991

"Dopolnjeno je" - tako je lahko 26. januarja skupaj s Kristusom izpovedal salezijanski duhovnik g. Evstahij Kristanc, zlatomašnik,

ko je dopolnil daritev svojega življenja na oltarju bolniške postelje. Precej let je njegovo področje apostolskega dela bila bolniška soba in postelja, kjer je daroval svoje molitve in trpljenje predvsem za nove duhovne poklice. Če verjamemo v zmago dobrega, potem smo prepričani, da iz tega tako bogatega semena, ki je padlo v zemljo na trsteniškem pokopališču, mora zrasti stoteren sad.

Rajni je prehodil pot od Spodnjega Brnika, kjer se je rodil danega leta 1911, pa do Trstenika, kjer ga je sklenil v 80. letu. Ob bratu in štirih sestrah je vendarle ostal že v prvih letih življenja sirota - brez matere in očeta. Kot ubogi pastirček je pri salezijancih odkril možnost, da postane duhovnik - misijonar. Študiral je v Italiji in v Ljubljani, kjer je bil 7. julija 1940 posvečen v duhovnika. Prek Splita je odšel v Turin, od tam pa v Alžirijo misijonarit. Leta 1956 se je vrnil v domovino. Tukaj sta ga zaznamovali predvsem dve obdobji: župnikovanje v Goričah v letih od 1957 do 1972 in od 1974 do smrti, ko je prehodil križev pot trpljenja do zadnje postaje v domu za bolne sobrate na Trsteniku.

Bil je vesel in srečen salezijanec in duhovnik. V duši je vedno slišal Gospodov glas: "Drugod ne boš srečen!" Zato je bil vedno kljub vsemu poln optimizma in se veselil vsega dobrega, predvsem plemenitih in razumevajočih ljudi.

Materinska ljubezen Marije Pomočnice, ki jo je tako vdano častil, ga je privedla pred prestol Najvišjega kot dobrega in zvestega služabnika, ki ga je Gospodar življenja nagradil z večno radostjo v nebesih.

T. C.

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA

Salezijanski misijonar v Indiji, g. Pavel Bernik, je leta 1957 na Koroškem sprožil akcijo pomoči za vzgojo domačih poklicev v misijonskih deželah. Dolga leta je bil pobudnik teh študijskih borz na Koroškem g. Ivan Matko, pozneje pa je to prevzel ravnatelj Dušnopastirskega urada v Celovcu, msgr. Jože Kopenig. V teh letih so pomagali že več kot 1000 bogoslovcem-domačinom, da so postali duhovniki, med katerimi so tudi škofje in druge odlične osebnosti v Indiji, na Kitajskem, v Vietnamu in drugod.

Ob tem ne smemo prezreti Misijonske znamkarske akcije g. Karla Wolbanga, lazarista, letošnjega zlatomašnika, ki naj mu veljajo naše iskrene čestitke hvaležnosti za njegov duhovniški jubilej. Znamkarska akcija je registrirana v Clevelandu, ZDA (Charitable Organization, JD 23-7299558). Že od samega začetka so te pomoči deležni tudi salezijanski misijonarji.

G. Wolbang je leta 1948 bil v misijonu msgr. Kereca, apostolskega administratorja čautunške prefektura na Kitajskem in pozneje soustanovitelj Baragovega misijona v Kanchou, prav tako na Kitajskem. Ko je bil leta 1952 izgnan, je ustanovil Misijonsko znamkarsko akcijo. Skupaj z g. Ladislavom Lenčkom, urednikom Katoliških misijonov v

Argentini, lazaristom, je začel zbirati sredstva za slovenske misijonarje po svetu; hkrati pa so začeli podpirati vzgojo domačih poklicev v misijonskih deželah. Njihove pomoči je bilo do sedaj deležnih več kot 500 duhovnikov-domačinov, predvsem iz afriških dežel. Slovenci v Kanadi in Združenih državah v sklopu omenjene akcije vsako leto zberejo 100.000 USD. Letno podpirajo 100 bogoslovcev domačinov iz Vietnama, Kitajske in od drugod, od tam, kjer so vrata misijonarjem zaprta, zato je treba pomagati številnim domačim poklicem, da se sami pripravijo na evangelizacijo svoje domovine.

Oba, g. Wolbanga in g. Lenčka, kot lazarista preveva karizmatični duh sv. Vincencija Pavelskega za božje kraljestvo, pri čemer

nepristransko pomagata vsem potrebnim, ne glede na to, kateri redovni družbi kdo pripada. Kot dolgoletni misijonar na Kitajskem in v Vietnamu sem to nešteto-krat občutil. Še posebej se jima zahvaljujem, da sta pomagala, da je v Vietnamu zrasla in se okrepila don Boskova rednovna družba salezijancev. Iskrena zahvala tudi vsem drugim, ki pri teh akcijah sodelujejo.

Andrej Majcen
misijonar

SALEZIJANCI SE VRAČAJO

nadaljevanje s strani 3

Minilo je veliko let, kar ni bilo nobenega fanta. Čeprav tudi posestva nimamo več, pa vsekakor pridite, fantje, kolikor vas je, sprejmemo vas z veseljem in zastonj v zavod, kakor veljavna pogodba. In koliko let je od leta 1945 pa do danes! Prav, če vas ni dovolj pri Kapeli, pa naj se vam pridružijo tisti iz radenske župnije, ki je bila do nedavnega del kapelske župnije.

Tudi to je delček zgodovine. Za pametne je bila vedno učiteljica življenja. Mnogi pa pravijo, da se učimo na napakah. Upam, da ne bomo delali novih napak!

pripravila Drago in Tone

DOM SV. JOŽEFA PRI KAPELI

Dom sv. Jožefa pri Kapeli je bil ustanovljen z odlokom 27. septembra 1932. Služil naj bi kot dom okrevanja bolnih sobratov. Hišo s posestvom je 1. januarja 1932 podarila-prodala g. Kristina Cobelj. Prvi ravnatelj je bil Franc Vogrinčič. Leta 1935 so dogradili nov del doma. Vsako leto je v domu utrjevalo zdravje 15 do 20 sobratov. Kraj je bil za to nadvse primeren: čist zrak, mir podeželja, čudoviti vinogradi, kar človeka poživlja in krepi fizične moči in psihično uravnoveša, zraven pa še zdravi-lišče Radenci.

Štorklje se ponovno vračajo v svoja gnezda. Bo prišel čas, ko se bomo salezijanci lahko veselili vrnitve v svoje domove, saj smo še vedno izgnanci v domovini, čeprav nam govorijo, da smo svobodni že 46 let?

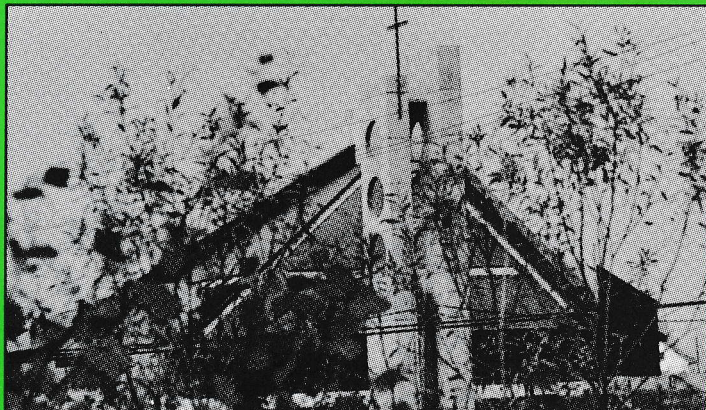
1

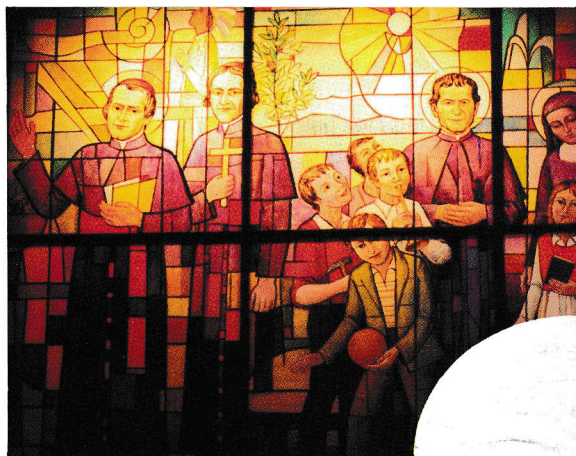
2

3

1. Dom iz notranjega dvorišča - novi del
2. Pogled iz doma na Kapelski vrh s cerkvijo
3. Župnijska cerkev sv. Magdalene sredi vinogradov
4. Nova cerkev sv. Cirila in Metoda v Radencih, ki so se "odcepili" od Kapele leta 1977 in postali

Vitraža nad glavnim oltarjem v cerkvi svetega Cirila in Metoda v Radencih.
Delo salezijanskega sobrata pomočnika Cirila Jeriča.